

SEVGİ

DÜNYASI

MAYIS 2026 Sayı: 689



*“Bir vakit, o Gülyüzlülerden birine dediler ki:
‘Ne mutlu sana! Ne mutlu seni taşıyan rahime!
Ne mutlu seni emziren anaya!’
O zaman dedi ki: ‘Evet. Asıl O’nun sözünü
dinleyene, söylediklerini yapana daha ne mutlu!’
Siz o mutlulardan olunuz.”*

Onur Başkanı:
Dr. Refet Kayserilioğlu

Sahibi ve Genel Yayın Müdürü:
Ayşegül Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar
Hale Ürkmezgil

Haberleşme
ve Okur/Abone İlişkileri:
0535 455 42 23

Yönetim Yeri:
Hayri Eğmezoğlu Sk. İkizler Apt.
No: 8 D: 32 Erenköy - İst.

Baskı:
Piktorya Dijital
Maltepe - İstanbul

İÇİNDEKİLER

İnanç Nasıl Bir Güçtür? 2
Dr. Refet Kayserilioğlu

Tanrı Yanılgısı 8
Ahmet Kayserilioğlu

Gönül Eğitimi 15
Güngör Özyiğit

Kibir 18
Nihâl Gürsoy

Dünya'nın Dönüş Hızı Yavaşladı
Neler Değişecek? 29
İndigo Dergisi'nden

Bilincin Fiziği - 2 31
Çevirenler: Sevinç Şiren ve İsmail Hakkı Acar

Kendinizi Sevin 40
Çeviren: Nelda İnan

Dünya Bu Kadar
Karanlıkken 45

Canlı Kryon Celsesi
Çeviren: Emine Kayserilioğlu

Sevgili Dostlar

Her sene Anneler Günü'nde kendi annesi hayatta olmasına rağmen, bir yandan bunun şükürünü yaşarken diğer yandan hayata annesiz başlayanların, erkenden annesini kaybedenlerin acısını paylaşabilenlere, onları anlamaya çalışabilenlere ne mutlu! Onlara bizden selâm olsun. Kendininkinden önce bir başkasının gönlünü düşünemilmek temiz gönüllü ve sevmesini bilenlerin işi olabilir ancak. Annesizlik, yani bizi varoluşa, hayata, ruhumuzun gıdası olan sevgiye doğrudan bağlayan o varlıktan daha en baştan tamamen yoksun kalma ya da yoksun bırakılma hali kimseye, düşmana bile dilenmeyecek bir durumdur. Eğer başa gelmişse mutlaka kaderi ve önemli bir sebebi olan bu durum, bunu deneyimlemek zorunda kalan ruhun böyle bir tecrübeye ihtiyacı olduğunu gösterir. Aslında bütün acılar, yoksunluklar belli nedenlerle, amaçlarla gelmiyor mu başımıza? Nedenini ve suçluyu aramadan onu yaşama sebebimiz üzerinde yoğunlaşmak bizlere fayda getirir ancak. Onu bulunca da geçmişimizin bir parçası olarak saygıyla onu geride bırakmak, geleceğimiz için en hayırlı yolları açacaktır önümüzde. Çünkü bizler bu muhteşem düzen içinde uzun ya da kısa olsun bir tek yaşamda bulunmak için varedilmedik. Defalarca tekrar gelip tekrar gittik. İşte tüm o hayatların içinden geçmiş insanlarız hepimiz ve Dünya okulunu bitirinceye kadar da gelip gideceğiz. Bu, Bizi Sevgisinden Vareden'in bizi bir maksatla yarattığının, herbirimizi tek tek çok sevdiğinin ve adaletinin kanıtlarından biridir de aynı zamanda. Şahsi olarak başımıza gelmekte ve gelecek olan tüm olaylar, mutlaka bir suçtan dolayı değildir her zaman. Evet borç öderiz ama asıl kalbimizin kuvvet bulması, öğrenmek ve eğitilmek için, örneklik göstermek için, daha arınmak ve yükselmek için de geçeriz nice zorluklardan. Ama bir de kadınların canını alıp çocukların annesiz kalmasına sebep olanlar, çocuklarının sistemli bir şekilde öldürülmesine yol hazırlayarak annelerin kucagını boş bırakanlar var ya, onlar sonlarından korkmalıdırlar. Bizlerden kimse için hayırsız dilekler, kötü dualar çıkmaz. **“Kötüler, kendi geleceklerine kötülük ederler. Çünkü kötülük dönücüdür aslında.”**

En Derin Sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

** İnanç, ruhun doğru olarak ve vazgeçilemez bir zorunluluk olarak kabul ettiği bir bilgidir. Ruh, sevgiyle benimsediği bu bilgiyi, kendine özgü yapıcı ve yaratıcı güçleriyle uygulama alanına koyar. O zaman önünde hiçbir engel dayanmaz.*

** Doğru yolun yolcuları, inandıkları ve gönülden bağlandıkları yollarında sürekli ve sabırlı olarak yürürlerse, hem kendi bedenleri ve yaşantıları üzerindeki hem de başkalarının bedenleri, ruhları ve yaşantıları üzerindeki etkileri çok büyük ve çok şaşırtıcı olur.*



Dr. Refet Kayserilioğlu

İnanç Nasıl Bir Güçtür?

Inancın temelinde, öncelikle doğruluğundan asla şüphe edilmeyen bir bilgi vardır. O bilgi incelenmiş, doğru olduğuna, faydalı olduğuna inanılmış, sonra da gerekli ve zorunlu olduğuna karar verilerek ruh tarafından benimsenmiştir. Diyelim ki, o bilgi: "İnsanları sevmek gereklidir ve benim için zorunludur" tarzında bir bilgi olsun. Bu bilgi bizim için bir inanç olmadan önce, bizim kendi kendimize şu soruları sormuş olmamız lâzımdır: "İnsanı sevmek doğru mudur? Onların bana birçok kötülükleri var, insanların iyilerini ve güzellerini, bana faydası dokunanlarını severim ama bana kötülük edeni, adım başında bana çelme takanı sevemem. Sonra bir hırsız, bir katili, insanlara zulmeden düzenbaz, haksız ve zalim kişileri sevemem. Gangsterleri sevemem, insanların merhamesini sömüren dilencileri, sömürücüleri sevemem... v.s." demeye başladık mı, "İnsanları sevmek doğrudur ve gereklidir"

tarzındaki yargımız temelinden yıkılmış olur. Eğer ağzımızdan "insanları sevmek gereklidir" sözü çıkıyor da davranışlarımızda ancak hoşumuza gidenleri seviyorsak ve bunu kendimize de başkalarına da gösteriyorsak, o bilgi bizim için henüz gönlümüze benimsenilmemiş ve inanç haline gelmemiş demektir.

Eğer biz, iyi ve kötü ayırt etmeden, hoşuma gidenler ve gitmeyenler arasında ayırım yapmadan herkesi seviyorum" diyebiliyorsak, "İnsanları sevmek gereklidir" bilgisi bizim için inanç olmaya başlamış olur. Ama içimizde, "Ayırım yapmadan sevmek neden gereklidir?" sorusuna doğru ve tatminkâr cevap vermemiz icap eder önceden. Bu soruya cevabımız meselâ şöyle olabilir:

"Ben insanlar arasında ayırım yapmadan herkesi seviyorum. Çünkü biliyorum ki, bütün insanlar benim kardeşimdir, hepimiz aynı yolun yolcusuyuz, aynı tek bir Yaratıcı'nın kulu yuz.

Hepimizin içinde O'ndan bir nur var. O nurlar arasında devamlı alışverişler var. Ben biliyorum ki, ne kadar çok kişiyi seversem o kadar çok yücelirim. Başkaları da Yüce idareci Varlıklar da Yaradan da o zaman beni daha çok sever. Ve ben herkesi seversem, o kadar mutlu olurum. Hem bir kişinin kötülüğü, onun bilgisinin eksikliğinden, henüz gelişmemiş, geri bir varlık oluşundandır. İnsan yüceldikçe, geri ve kötü olanların daha çok yardımı, eğitime ve aydınlatılmaya ihtiyacı olduğunu görür. Onlara acır, alabileceği durumda olanlara bildiğini öğretir."

İşte böyle düşünebiliyorsa, düşüncelerimin doğruluğundan zerre kadar bir şüphem yoksa, o bilgi benim için doğru bilgidir, faydalı bilgidir. Mutlaka o bilgiyi uygulamam gereklidir. Bunu uygulamak benim için kaçınılmaz bir zorunluluktur. İşte artık, "İnsanları sevmek gereklidir" bilgisi benim için mutlaka uyulması zorunlu olan bir inanç veya iman haline gelmiştir.

Demek ki, bir bilginin iman veya inanç haline gelebilmesi için, onun doğruluğundan, faydalı, gerekli ve zorunlu olduğundan hiç şüphemizin kalmaması lâzımdır. Sonra da o bilgiye veya gerçeğe gönlümüzün sevgiyle sarılmasına sıra gelir. İncamız teşekkül ettikten sonra, artık o yönde davranmak bizim için kaçınılmaz olur. Aksi hareketimiz ise üzücü, sıkıcı ve bunaltıcı olur.

İncamızın gittikçe daha kökleşmesi, daha parlaması için irademizin etkisiyle sürekli olarak incamız yönünde davranmamız gerekir. Bunu yapmazsak incamız, uygulamalarla, denemelerle elde ettiğimiz yeni incamız gelişemediği için zamanla zayıflayabilir. Onu yeni ve üstün bilgilerle beslemez ve geliştirmesek, tecrübelememizle kökleştirmesek, aksi yöndeki sözler, fikirler ve telkinler bizim incamızı zayıflatabilir.

Bunu yine, örnek olarak aldığımız, "İnsanları sevmek gereklidir" bilgisi üzerinde inceleyelim. Bu

bilginin doğruluğuna inanmışız ve hemen uygulamaya başlamışız. Herkesi seviyoruz, herkesi hoş tutuyoruz ve hoş görüyoruz. İyiliğimizden, sevgimizin gerçekliğinden kimsenin şüphesi kalmıyor. Hemen görüyoruz ki, insanlar arasında etkimiz ve onlar arasında değerimiz gittikçe artıyor. Onlara bilgimizle, incamızın sağlamlığıyla ve iyiliğimizle örnek oluyoruz. Böylece onlara doğru yolu göstermiş oluyoruz. Ama lâfla değil, davranışlarımızla. Biliyoruz ki, davranışlar sözlerden daha etkilidir. Bu arada sevgimizi kötüye kullananlar çıkıyor. Gördüğümüz zarar karşısında eğer: "Ben onu seviyorum, seve seve onun için zarara ve sıkıntıya katlanırım. Sevmenin gereği bu değil mi?" diyebilirim, incam yeni bir bilgiyle güçlenmiş, daha da parlamış olur.

Aksi misâli ele alalım: İnanmışız, ama incamızı uygulamak için bir çaba göstermiyoruz ya da uygulamalarımız tek tük ve rastlantılara bağlı oluyor. Gazetelerde okuduğumuz acıklı olaylara ağlıyoruz,

üzülüyoruz. Haksızlığa ve zulme uğrayanlara ağlıyoruz. Bu davranış ilk anda bize, "insanları sevmek gereklidir" incamıza uygun görünebilir. Ama zamanla haksızlığa ve zulme uğrayanlara acı-mamız, haksızlığı ve zulmü yapanlara kız-mamıza, onlara kin ve nefret beslememize dönüşebilir. Kin ve nefret sevginin düşmanı ve sevginin zehiridir. "İnsanları sevmek gereklidir" tarzındaki incamız zamanla daralarak, küçülerek, "İyi insanları sevmelidir" tarzına dönüşür. İşte incamızı uygulamak, parlatmak, geliştirmek ve kökleştirmek bu sebeplerden dolayı şarttır. Onun için ben daha önce "uyanık inanç"dan bahsettim. İncamızın uyanık olması, her an gelişmeye devam etmesi, her an yeni bilgi ve tecrübelerle parlaması ve kökleşmesi demektir.

İNANÇLA RUHUN İLİŞKİSİ

İnanç veya iman, ruhun doğru ve vazgeçilemez bir zorunluluk olarak kabul

ettiği bir bilgidir. Öyleyse inanç, ruhla ilgilidir doğrudan. Bir bilgi yalnız akılda ve bilinçte olduğu zaman henüz inanç değildir. Benimsendiği, ruhun malı olduğu zaman, artık bir inançtır. Ruh benimsediği bilgiyi kendine özgü, yapıcı ve yaratıcı güçleriyle uygulama alanına koyar. Ruha özgü güçler, yeni bilginin gösterdiği yolda harekete geçince, birçok büyük işler kendiliğinden oluşmaya başlar. Bu sözlerimizi biraz açıklamamız lâzımdır.

Önce biliyoruz ki bilgi, insan ilişkilerindeki ve doğa olaylarındaki kanunları ve düzenleri bize açıklar. Bilgi ile en doğru davranışı, en doğru yolu görür, neyin, niçin öyle olduğunu anlarız. Ruh da edindiği bilgilere göre davranışlarını düzenler. Öyleyse bilgi, ruh için bir rehber ve bir yoldur. Ruhtaki enerji, bilginin rehberliğinde, bilginin gösterdiği doğru yolda akmak için hazırdır artık. Bilginin inanç haline gelmesi, onun uygulanmasını esasen zorunlu kılmaktadır. Bu yönde gös-

terilecek ufak bir irade çabası, tıpkı elektrik lambasını yakmak için düğmeyi çevirmemize veya düğmeye basmamıza benzer. Ondan sonra olaylar iradenizi de peşinden sürükleyerek akmaya başlar. Ruhumuzdaki enerji veya güç, sevgi ile beraberdir. Çünkü bize Sevgisinden Vareden'den gelmiştir ve devamlı O'ndan beslenmektedir. Onun için o enerji, yapıcı ve yaratıcı bir karakter taşımaktadır. Ruhun kendiliğinden harekete geçebilme özelliği ve etken olma özelliği de aynı kaynaktan gelir.

Ruh dünyaya yüzlerce defalar gelerek çeşitli bitki, hayvan ve insan dönemlerinden geçer. Her hayatında edindiği bilgiler öncekilerin üzerine eklenir. Bugünün insanı, pek çok hayatlar boyu gelişip ilerleyerek, oldukça üstün bir seviyeye gelmiştir. Geçmiş hayatlarında ve ahiret (spatyom) hayatında edindiği bilgilerle, bugün toplumun kendisine aşıladığı bilgiler çatırsırsa, ruhsal bazı bunalımlara düşebilir. Gerçek doğruları bulun-

caya veya ona yardım edenlerce doğrular gösterilinceye kadar bazı bocalamalardan geçer ve denemeler yapar. Şimdi insanlık, bu bir dizi denemeleri yapma döneminindedir. Her şeyi denemekte, her şeyi görmekte, aslını öğrenmekte ve hiçbir şeyden tam bir doyum ve uyum bulamamaktadır. İnsanlık bugün aynı zamanda bir bocalamalar döneminindedir. Neye inanacağını, hangi şeye “doğru” diyeceğini bilememektedir. Dört elle sarıldığı ilim ve ilim adamları, onun dünya hayatını bile düzene koymamaktadır. Her yerde menfaatin, çıkarın, ego-nun, bencilliğin her şeyden üstün tutulduğunu görmektedir. İlim adamları çıkarları için bilgileri saptırmakta, güvendiği idareciler, politikacılar kirli işlerden, küçük çıkar kavgalarından kurtulamamaktadırlar.

Ruhun bilgisi, inandığı ve hayatını, kaderini bağlayacağı bilgidir. O bilginin yanlış olmaya tahammülü yoktur. Ruhun bilgisi yalnız bu dünya için değil, bütün âlemler

ve kâinatlar için doğru olmalıdır. Çünkü ruhun yeri, bütün âlemler ve kâinatlardır. Bilgisi gittikçe gelişecektir, ama temelde yanlış olmamalıdır. Bencillik, geri ve gelişmemiş ruhların bir özelliği olup, birçok doğru bilgileri de çarpıklaştıran ana etkidir. Dünyaya hükmedecek bilgiler ve bilgiler (hükmeden kişi) bencillikten kurtulmuş, bütün insanlığın topyekûn hayrına olmak zorundadır.

İNANÇ İLE DÜŞÜNCE VE TAHAYYÜLLERİN İLİŞKİSİ

Düşünce, edinilen bilgileri gözden geçirme ve aradaki bağları, köprüleri kurma işlemidir. Düşünce işlemiyle bilgileri bütün boyutları ile görme olanağına kavuşuruz. Tahayyül (imgeleme) ise, her çeşit bilgi, tecrübe ve duygularımızla algıladığımız olaylar, bilgiler ve tecrübeler içinde, zihnen ve ruhen yaşamaktır. Şu tariflere göre, inancın oluşumunda ve gelişmesinde düşüncenin önemi de büyüktür.

İnancımızın kökleşmesinde davranışlarımıza yansımada, bizim için bir hayat düzeni olmasında yüküdür. İnancın kökleşmesinde, davranışlarımıza etki etmesinde ise tahayyülün (imgelemenin) rolü çok büyüktür. İnanç oluştuktan ve kökleştikten sonra ise düşünceleri, davranışları ve tahayyülleri etkilemeye başlar. Onlara belli bir yön ve disiplin verir.

Düşünce ve tahayyüllerin, insan bedenine ve çevremizdeki olaylara ne kadar etkili olduğu öteden beri bilinmektedir. Onun için, "İnsan nasıl düşünürse öyledir" demişlerdir. Yine, düşüncelerin mıknaş gibi olayları, düşündüğümüz iyi ve kötü şeyleri bize çektiği söylenmiştir. Gerçekten, bedensiz varlıklardan edindiğimiz bilgiler, ruhsal hayatta, spatyom (ahiret) hayatında tahayyül ve düşüncelerin, o âlemin maddelerine etki yaptığını, düşünülen ve hayal edilen şeyin hemen kişinin önünde oluşu-verdiğini öğretmektedir bize. İnsan bir ayağı

dünyada, bir ayağı spatyomda olan bir varlıktır aslında. Ruh yönümüzle spatyom ortamında, beden yönümüzle dünya ortamında imajlar, hayaller, görüntüler bedenimize de maddesel ortama da etki yaparlar.

Şu açıklamalar bize açıkça göstermektedir ki, düşünce ve tahayyüller inancımızın oluşmasında, gelişmesinde, kökleşmesinde, uygulanmasında ve devamında en baş etkidir. Bu sebeple düşünce ve tahayyüllerimize çok dikkat etmemiz, onların en iyi, en doğru ve inandığımız gerçekler yönünde olmasına önem vermemiz gerekmektedir. Daha önce "**Düşüncelerinizden de sorumlusunuz**" denmesindeki neden bundandır. Sevgi ile inanç arasında da çok yakın ilişkiler vardır.

Bir kişiye inancımızın azalması, ona olan sevgimizin azalması anlamına gelir. İyi, doğru, faydalı ve bize bir şeyler kazandırdığına inandığımız şeyleri ve kişileri severiz. Sevdiğimiz

kişilere de inanırız. Aynı zamanda gönlümüz, inandığı bir gerçeğe sevgiyle bağlanır.

Bir kişiye inancımızın azalması ona olan sevgimizin azalmasına da yol açar. Aynı şekilde bir kişiye sevgimiz azalırsa güvenimiz de azalır. İnanç ile sevginin bu kadar yakın ilişkide olması çok doğaldır. Çünkü her ikisi de doğrudan ruhu ilgilendirir. İnanç, ruhun doğru olarak kabullendiği bir bilgidir; sevgi ise doğru, faydalı, iyi olarak kabul edilen bilgilere ve kişilere duyulan bir yakınlık, onlarla arada kurulan bir gönül bağı, ruhsal bir alışveriştir. İşte bu sebepten, inanmak istediğimiz şeylere ve kişilere önce sevgi duyarsak yolu kısaltmış oluruz. Sevginin hayatımızı yöneten temel güç olduğunu daha önceki bir kitabımda anlatmaya çalışmıştım. Şimdi inancı da o temel gücün yanına koymamız gerekecektir. Bilgi, düşünce ve tahayyüller de üçüncü temel güçtür şüphesiz. Ve bunların üçü de birbiriyle sıkı ilişkilidir.

İnancımızın başkaları üzerine de etkileri büyüktür. İnancımızın kendi bedenimize, yaşantımıza ve geleceğimize etkilerini, önceki yazılarda belirtmeye çalıştım. Acaba inancımızın başkaları üzerindeki etkileri nelerdir? Bir şeye bütün benliğiyle bağlanan bir insan görmüşseniz, onun çevresine nasıl etkili olduğunu fark etmekte gecikmezsiniz.

Gerçek inanan kişi, Güneş gibi parlak, cazibeli ve etkilidir. Çünkü o, inandığı gerçeğe sevgiyle, gönülden sarılmıştır. Hattâ onun inancı yanlış esasa da dayansa, eğer o, onu doğru biliyor da ona bütün benliğiyle bağlanmışsa, konuşması daha gönülden, yanması daha içten, etkisi daha gönle işleyici olur., Çünkü gönüllere işleyecek sözler ancak gönülden gelmelidir. Hele inanılan şey esasta, bilgi yönünden de doğruysa, olaylar da o kişiyi adım başında doğrulayacağı ve destekleyeceği için, onun etkisi çok daha geniş ve çok daha büyük olur.

Doğru yolun yolcuları, yollarının ve edindikleri bilgilerin doğruluğuna gönülden inanırlarsa, onların kendi bedenleri ve yaşantıları üzerinde de başkalarının bedenleri, ruhları ve yaşantıları üzerinde de etkileri çok büyük olacaktır. Onlar her zaman Yaradan'ın ve Yüce İdareci Varlıkların desteklerini de alarak dünyada iyiliğin, sevginin ve barışın, kardeşliğin ve yardımlaşmanın yolunu açacak öncüler olurlar. Onlar Yaradan'ın sevgisini gönüllere yayan ve gönüllerde sevgi bahçelerini yeşerten elçiler olurlar. Onlar en zor geçitlerden, en aşılmaz engellerden, inançlarının büyüklüğü, sevgilerinin coşkunuğu ve bilgilerinin gücü ile kolaylıkla geçerler ve aşarlar. Şüphesiz peşlerine de iyi ve hayırlı kitleleri takip götürürler.

"İnanç Nasıl Bir Güçtür?" tarzındaki sorumuz bu cümlelerle tam açıklanmış oluyor sanırız. O gücün işleyişi de topyekûn ruhu, bedeni, zihni, bilinci ve bilinçaltını içine almaktadır.

Tanrı Yanılgısı

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

İki yıldır dergimizde Tanrı İnancı konusunu incelemiş, inancımın temellerini üç ana başlık altında sunmuştum:

- 1. Evrende madde ve canlılardaki büyük düzen*
- 2. Dinler ve peygamberler aracılığıyla gelen bilgilerin insanüstü karakterde olması.*
- 3. Bizzat tanık olduğumuz ve dünya çapındaki bilim adamlarınca gerçekleştirilmiş olan Parapsikolojik büyük ruhsal deneyler.*

Bu sayıdan itibaren, tanınmış İngiliz profesörü Richard Dawkins'in 2006'da "The God Dellusion" ismiyle yayımladığı; bir yıl sonra da Kuzey Yayınlarınca "Tanrı Yanılgısı" adıyla dilimize kazandırılan, ateizmi (tanrı tanumazlığı) savunan kitabında katıldığım ve reddettiğim fikirler üzerinde duracağım. Ayrıca kitapta anlatılanların bana düşündürdüklerini de sizlerle paylaşacağımdan yazılarım birkaç sayı sürecek.

TARTIŞMA SÖZLE OLUR SİLAHLA DEĞİL

Etolog (hayvan davranışlarını inceleyen bilgin) ve evrimci biyolog Richard Dawkins Oxford Üniversitesinde 13 yıl profesörlük yaptıktan sonra 2008'de emekliye ayrıldı. Ama onun asıl şöhreti henüz genç sayılacak yaşlarında 1976 yılında yayımladığı "The Selfish Gene" kitabıyla başladı. Ve geçtiğimiz yıllarda "Gen Bencildir" adıyla Tübitak tarafından çevirisi yapıldı. Bu kitaptan sonra da Dawkins peş peşe yayınladığı eserlerle şöhretini pekiştirdi. Hepsinde de Darwin çizgisinde değişik canlı türlerinin birbirinden ve kendiliğinden oluştuğunu savundu. Onu asıl zirveye yükselten 2006'daki "The God Delusion" oldu. 31 dilde milyonlarca okuyucuya ulaşan, Türkçesi de birçok baskı yapan bu kitaptan sonra; esasen İngiltere'de TV

belgeselleriyle çok kişinin yakından tanıdığı Dawkins, dünyanın en önde gelen düşünürleri arasında yerini aldı. Tabii yanısıra dinine sınımsız bağlı pek çoklarının nefretini de... Bu nedenle bu yazımda kitabın ana konusuna fazla girmeyecek; karşıt fikirlere tutucu din-darların her yerde nasıl kin ve düşmanlıkla cevap verdiklerinin örnekleri üzerinde duracağım. Uygur sandığımız batı dünyasında bile bu böyle.

Tahmin edeceğimiz gibi ülkemizde de Kuzey Yayınları'nın sahibi Erol Karaaslan'a şikâyet üzerine "Halkı kin ve düşmanlığa tahrikten" dava açıldı. Neyse ki, "Düşünce Özgürlüğü" kararıyla beraat ettiğinden dolayı kitaptan mahrum kalmadık. Karşıtları olmadan hiçbir düşüncenin gelişmeyeceğini, güdük kalmaya, kısırlığa mahkûm olacağını tam olarak benimsersek, bu tür şikâyetlerle zamanımızı böyle boşa harcamayız. Unutmayalım ki Tanrı, İblisi, şeytanı bile hızlı gelişmemiz için var etti.

DİN'LER... DİN'LER... DİN'LER...

10 bölümden oluşan kitabın "Tanrı neredeyse kesin olarak neden yoktur" bölümü hariç diğerlerinde hemen hemen sadece dinlerin geçmişte, günümüzde insanlara verdiği zararlar ve kutsal kitaplardaki akla,



mantığa ve ahlâka aykırı mesajlar üzerinde durulmuş. Kitabın onda dokuzunu oluşturan bu sayfalardaki yazarın tenkitlerinin pek çoğuna katılıyorum ama eksik incelemeleri nedeniyle peygamberler ve kutsal kitaplar hakkında yaptığı yorumlardaki yanlışları da epeyce çok. Bütün bunlar üzerinde yeterince duracağız. Ama öncelikle tanrı tanımazlara, din eleştirmenlerine ve komünistlere yapılan kitaptaki sövgüler, hakaretler ve tehditlerden bazı alıntılar yapacağım. Ve yurdumuzda geçmişte bir dini gazetede yapılan bu türlü bir yayın ve hemen günü gününe öldürülen, yaralanan gençlerin, o Kanlı Pazar'ın acı anısını sizlerle tekrar paylaşacağım... Ama asıl değinmek istediğim konu bunlar değil. "Seni gidi Allahsız, imansız, kafir diye!.." peşin peşin damgalayageldiğimiz kişilerin; kendileri bile farkında olmasalar, gerçekte belki de hepimizden fazla inanç sahibi olabilecekleri üzerinde durmak benim için çok daha önemli. Gerçek inancın ölçütü, ağızdan çıkan sözler mi, yoksa davranışlar mı? Bunu çok geçmiş yıllardaki bir soruma rehber varlığın verdiği cevaptan net olarak anlayacağız.

"SENİ DELİK DEŞİK ETMEK İSTERDİM!.."

ABD'de ateizmi savunan bir filmin yazarı ve yönetmenine internet yoluyla gönderilen "Biz kahkaha atarken sen yan" başlıklı Aralık 2005 tarihli mektuptan bazı satırlar: "Elime bir bıçak

alıp seni delik deşik etmek isterdim. Ve organların gözümün önünde yere saçılırken sevinç çığlıkları atardım. Bir gün benim gibi olan diğerlerinin buna benzer eylemler sergilemekten haz duyacağımız kutsal bir savaşın fitilini ateşlemek üzeresin." (S:200)

Bu da Dinden Kurtuluş Vakfı'nın dergi başyazarına: "Şeytana tapan pislikler! Lütfen ölün ve cehenneme gidin... Hey ahbap, bu din özgürlüğü dediğiniz şey bir halta benzemiyor. Bu yüzden sizi ...ler ve lezbolar tedbiri elden bırakmayın ve nerelerde dolaştığınıza dikkat edin. Çünkü Tanrı sizi her zaman görüyor. Eğer bu ülkenin kurulmasına sebep olan temelleri ve bu ülkeyi sevmiyorsanız defolup gidin cehenneme kadar yolunuz var. Sessizce çekip gitmeyeceğiz. Eğer gelecekte şiddet uygulamaya ihtiyaç duyarsak buna siz sebep olmuş olacaksınız. Tüfeğimi doldurdum bile." (S:202)

Dawkins, köktendincilerin çok bol olduğu ABD'de yaşamadığına şükretmekle beraber, kendisinin de bu kadar kana susamış olmamasına rağmen, ağır tenkitlerden kurtulamadığından şöyle yakınır:

"Belki de ben Amerika'da yaşamadığım için bana gönderilen öfke mektupları yukarıdakilerle tamamen aynı nitelikte değildir. Ancak elbette Hıristiyanlığın kurucusunun dikkate değer merhametini de yansıtmadıkları aşikârdır. Aşağıdaki bir İngiliz tıp dok-

torundan gelen 2005 Mayıs tarihli mektup açıkça kin dolu olmasının yanında edepsiz demenin hafif kalacağı bir üslûpla bana saldırıyor:

“Kitaplarınızı, Oxford'daki itibarınız, hayatta sevdiğiniz her şey ve şu zamana kadarki tüm başarılarınız boşunaymış... Ayrıca sizin dünya görüşünüz insanları endişeye, uyuşturucu bağımlılığına, şiddete, nihilizme, hedonizme ve üçüncü dünya savaşına sürükler... Boşandınız mı? Yapayalnız mısınız? Gay misiniz? Sizin gibiler asla mutlu olmamışlardır, aksi halde mutluluğun ya da hiçbir şeyin anlamı olmadığı gibi düşüncelerinizi ispatlamaya çalışmakta bu kadar direktmezsiniz.” (S:203)

KANLI PAZAR

Hakaretler, tehditler ne yazık ki her zaman satırlarda donup kalmıyor. Akabinde nice kanlar, gözyaşları sel gibi akmakta gecikmiyor. 16 Şubat 1969'da ABD 6. filosu protesto etmek için Taksim Meydanında toplanan solcu gençler; Dolmabahçe Camii'nde koyunlarında sopalarla sabah namazını kılan bir grup tarafından tekbirlerle saldırıya uğramışlardı.

İki genç öldürülmüş, birçoğu da yaralanmıştı, bu insafsızların eliyle. Yıllar sonra kendisi de imam hatip mezunu bir dini bütün olan Ahmet Hakan; o günü ve kışkırtıcılarını 28 Kasım 2007'de Hürriyet Gazetesindeki yazısında nasıl lânetliyordu:

"Eğer yaşım elverseydi o pazar günü kalbim 6. filo için değil, 6. filoyu protesto eden solcu gençler için atardı. Bugünlerde Deniz Gezmiş ve arkadaşlarına ağız dolusu küfürler yağırdıran Mehmet Şevket Eygi gibilerin, o günlerde din - iman adına yaptıkları propagandanın ve kışkırtmanın etkisi altına girip galeyana gelmezdim... Aklımın erdiği andan itibaren orada olmadığım halde, orada olup bitenler nedeniyle suçluluk duydum. Ne zaman o Kanlı Pazar gününden söz açılrsa yüzüm kızarırdı..."

Ahmet Hakan'ın Taksim'deki o Kanlı Pazar'dan İslâm adına utanç duyarak büyük bir vicdan azabıyla Mehmet Şevket Eygi'yi suçlaması boşuna değildi. Çünkü 16 Şubat 1969'un yani o kanlı günün sabahında, Mehmet Şevket Eygi'nin yurtdışından gönderdiği "Cihada Hazır Olunuz" başlıklı Bugün Gazetesi'nde yayınlanan köşe yazısındaki şu satırlardı onu kışkırtıcılıkla suçlamasına neden olan:

"...Stalin ve benzeri Deccallerin piçleri olan kızıl veletler sokaklara dökülüp, Türkiye'yi yıkmak isterlerse bütün Müslümanları karşılarında bulmalıdırlar. Ey Müslümanlar, ey Müslümanlar! İmanınız tehlikede, dininiz tehlikede, Kur'an'ımız tehlikede, camiler tehlikede... Din iman elden gidecek. Kalkın ehli İslâm davranın... İnşallah kızıl kâfirlerin, Deccal uşağı dinsizlerin tepelerine birer intihar uçağı gibi ineceğiz..."

SAĞDUYUNUN SESİ

Tozun toprağın, sap ile samanın birbirine karıştığı o zor günlerde, Müslümanlar arasında sağduyunun sesini, dinleyenleri az da olsa, gerçek bir mümin felsefe doçenti Nurettin Topçu dile getiriyordu. Hem de ne sağa ne sola yalpalanmadan, Fatiha sûresindeki "sırat-ı müstakim"den (doğru yoldan) ayrılmadan. İşte onun her dönem için geçerli olacak düşünceleri:

"Milletin dertlerini bir tarafa bırakarak, komünizmi boğazlayacağız diye yapılan çırpınmalar vehim avcılığından ileri gidemez... Gençliğin kalbine yaklaşp da, onu dikkatle yoklamayan, sade kin tohumları serpip tehdit silâhı kullananların, gençliğe ve bu vatanın geleceğine ihanet ettiklerine kaniyim... Bizim ahlâkımız hürmet, hizmet ve merhamet prensiplerini kendinde birleştiren aşk ahlâkıdır... Bilimin, sanatın, ahlâkın ve hepsinin gayesinde aşkın âşıkları olmayı ideal edinecek bir nesil yetiştirmeliyiz." (Ahlâk Nizamı önsözü)"

Ve o Kanlı Pazar'ı izleyen Mart 1969'da Sevgi Dünyası'nda Taksim'de oturduğu için kanlı olayların tanığı olan arkadaşımız, aynen Nurettin Topçu gibi yüreğinin yangınıını şu satırlarla dile getiriyordu:

"...Burası birkaç yüzyıl öncesinin bir savaş meydanı değildi. Bu devir, insanların sadece ellerindeki topuz ve

kılıçlara güvendikleri, hakların zorla alındığı devir de değildi. Ve bu insanlar aynı atadan, aynı ırktan, aynı kandan gelme dünyada birbirlerine en yakın olmaları icabeden yurttaşlardı. Belki de biri diğerinin komşusu veya uzaktan akrabası idi. "...Evet kardeş kardeşi vurmuştu işte Taksim Meydanı'nda." Arkadaşımız rehber varlığın aşağıdaki sözleriyle bitirmişti yazısını:

"O sizi severek yarattı. Elbet ki huzurunuzu ister.

Ama siz kendi ayağınızla şer yolunda gidensiniz.

Ama siz birbirinizin gözünü çıkarırsınız.

Ama siz birbirinizin kuyusunu kazarsınız.

Görmüyor musunuz, görmüyor musunuz ki, O yalnız veriyor, O yalnız seviyor, O yalnız yaratıyor!..

Siz, neden, niçin yok etmek için ve yok olmak için uğraşıyorsunuz?!

Ve hâlâ neden ayrı ayrısınız? Ve hâlâ niçin birbirinize yüzünüz dönük?

Ve hâlâ niçin kan kusmadasınız?

Ve hâlâ niçin aslınızı inkâr ediyorsunuz?"

KİM ALLAHLI

KİM ALLAHSIZ?

Çok önceki yıllarda topluca yaptığımız bir celsede rehber varlığa Bertrand Russell hakkında bir soru yöneltmiştim. Neden Bertrand Russell? 1950'li 60'lı yıllarda İngilizlerin büyük filozof, matematikçi ve düşünürü

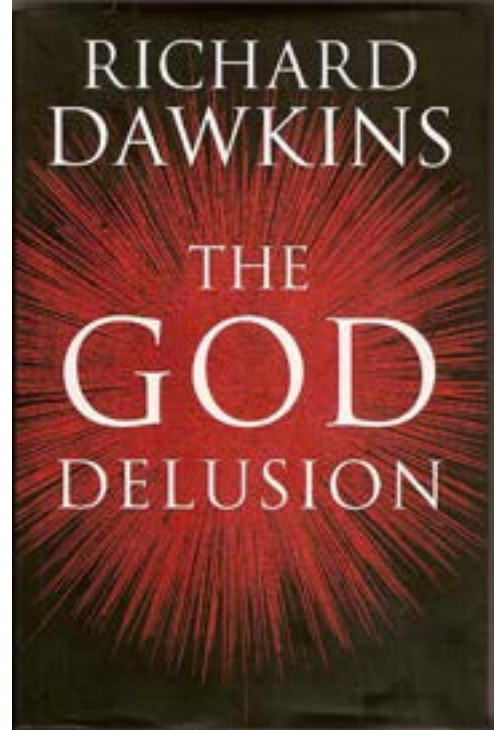
Bertrand Russell başta olmak üzere, birçok aydın insanın bitip tükenmeyen bariş çabaları ve nükleer tehlikeye karşı uyarıları olmasaydı, belki bir çoğumuz bir atom savaşının kurbanları olacak ve bugünleri göremeyecektik. İki büyük nükleer güç ABD ve Sovyet Rusya arasındaki 1962 Küba Krizinin kazasız belâsız atlattılmasında mutlaka o düşünürlerin önceki gayretlerinin büyük katkısı olmuştur. Eğer savaş çıksaydı ülkemiz bir numaralı hedefti. Küba'ya karşı bir misilleme olarak Sovyetlerin Ankara veya İstanbul'a atom bombası atması durumunda alınacak sivil savunma tedbirlerini planlamak için İnönü hükümeti bütün gecesini vermişti.

Russell'a teşekkür ve minnetimiz sadece bundan ibaret değildi. Değişik konularda yayınladığı kitapları hepimize geniş düşünce ufukları açmıştı. Bunca hayırlarına rağmen kendisi Tanrı'ya inançsızlığı, en azından agnostikliği (bilinemezliği) savunuyordu kitaplarında. Ayrıca papazlarla radyo tartışmalarında da bu düşüncelerini kamuoyuyla açıkça paylaşıyordu. O günlerde Tanrı inancının önemi hakkında yoğun bilgiler veren rehber varlığa bu ikilemi aydınlatması için soru yöneltmiştim. Soru ve cevabı aynen aktarıyorum:

Soru: “Uzun uzun düşündüğü ve menfaat kaygısı olmadığı halde inananlar, buna rağmen insanlara çok faydalı olanlar var, Bertrand Russell gibi. Bunun nedenlerini lütfeder misiniz?

- “Onların inananlardan olduğunu nereden biliyorsunuz? Söyledikleri sözlere değil, yaptıkları hareketlere bakınız.”

İnancın ölçütünün sözler değil; iyilik, doğruluk, çalışma, bilgi ve hepsini içine alan sevgi dolu davranışlar, eylemler olduğu bu cevapta açıkça ortaya konuyordu. Dünyaya tek defa gelip gidiyor değiliz ki... Geçmiş yaşamlarımızda ruhumuzun kazandıkları kaybolmaz, gelecek hayatlarımızda tüm davranışlarımıza yön verir. Şimdi dilleri ile inançsızlığı savunan kişiler mutlaka önceki yaşamlarından birinde Tanrı inancını gönüllerine tam benimsetmiş olmalı ki, davranışları hep hayır



yönünde oluyor. Onları peşin hükümlerle kâfirlikle suçlayacağımıza davranışlarına bakmak en doğrusu. Kendi özleştirimizi yaparken de en büyük ölçütümüz bence bu olmalı.

Sözü "Tanrı Yanılgısı" kitabının yazarına getirmek istiyorum. Her türlü tenkit, itham ve tehdidi göze alarak saygısızlık etmeden inançsızlığının nedenlerini açıkça ortaya koymasında ayıplanacak ne var? Onu yakından tanıyan, geçmiş yazılarımda tanıtımını yaptığım "Tanrının Öyküsü" kitabının yazarı Robert Winston 404. sayfada bakınız ne diyor:

“Profesör Dawkins'i birçok sebepten ötürü takdir ederim. O son derece insancıl biridir. Ve bu onu eleştiren din-dar insanlar tarafından bazen unutulmaktadır. Dawkins aynı zamanda yaşayan en büyük düşünenlerden biridir.”

Ayrıca Dawkins'in insancıl, hümanist bir insan olduğunu İngiliz Hümanist Birliği'nin başkan yardımcılığını da biliyoruz. En iyisi onu da sözleri ile değil, davranışları ile değerlendirelim. Sözlerine sözlerle cevap verelim, kötü-lemeler ve tehditlerle değil. Gelecek yazılarımızda da biz bunu yapacağız.

GÖREVİMİZ:

AYDINLANMA ve AYDINLATMA

Ama Amerika'daki pek çok şeyden habersiz ezici çoğunluk onu bu ölçülere

göre nasıl değerlendirebilir, onlardan bunu nasıl bekleyebiliriz ki?!.. İşte kitabının 319. sayfasında Amerika'daki dinsel bilgi cahilliğini apaçık gözler önüne seren bir kamuoyu araştırmasının çarpıcı sonuçları: Katolik ve Protestanların dörtte üçü Tevrat'tan bir peygamber adı bile söyleyememişler. Üçte ikisinden fazlası da dağdaki vaazı da kimin verdiğini bile bilmiyor. Hatırı sayılır miktarda insan Musa'yı, İsa'nın 12 havarisinden biri sanıyor. Görülüyor ki "Doğru Yaşam Bilgileri" ile davranan ve olayları değerlendirenler Dünyamızda ne yazık ki çok azınlıkta. Pes mi edeceğiz bu durumda hem de dünyamız açlığa, susuzluğa, yok oluşa dörtlüye giderken.

Rehber varlığın

“Sesimiz duyulmayacak, sözümüz dinlenmeyecek diye korkunuz varsa, siz sesinizi kullanmasını, söz söylemesini henüz bilmiyorsunuz demektir. Doğru söz, en küçük sesle bile söylenebilir, bir anda her yana ulaşır. Doğru söyleyeceğiniz, sizin için en güzel ulaştırıcıdır, öyle biliniz”

öğüdünün ışığında bıkmadan usanmadan aydınlanacağız, aydınlanacağız, aydınlanacağız... Ve yeterli hâle gelince, uçsuz bucaksız deryalarda kardeşlerimiz yollarını şaşırmasınlar diye deniz fenerleri gibi aydınlatacağız, aydınlatacağız, aydınlatacağız... Tek çaremiz bu!..

Gönül Eğitimi

Güngör Özyiğit, Psikolog



Gönül eğitimi, geçmişten getirdiğimiz ve ruhumuza doğru diye benimsettiğimiz yanlış düşünce, söz, tutum ve davranışları aklımızla yıkayarak, yerine doğru bilgileri benimsetmektir. Bunun için yapılması gerekenler:

* Arınmayı, gönlü temizlemeyi gerçekten istemek

* Arınmanın elimizde olduğunu, eğer istersek bunu başarabileceğimize inanmak ve kendimize güvenmek.

Gönlümüzü aklımızla yıkayacağımızı, akla da bilginin yol gösterdiğini bilerek, insan için doğrunun ve yanlışın ölçülerini öğrenmek. Bu konuda yapılması gereken beş esas (iyilik, doğruluk, çalışmak, bilgi ve sevgi) ve sakınılması gereken beş yasak (yalan, haksızlık, hiddet, kin ve gıybet) insan için en iyi kriter.

İnsan ancak inanç haline getirdiği, yani benimsediği bilgileri sürekli olarak uygular. O yüzden doğru yaşama bilgilerini iyice öğrenmek, onların doğruluğunu, yararlılığını, gerekli ve zorunlu olduğunu idrak ederek, aklımızla bu bilgileri gönlümüze benimsetmek, yani inanç ve yaşam ilkesi haline getirmek.

Öğrendiğimiz doğru ve yanlışlara günlük yaşantımızda ne derece uyduğumuzu kontrol etmek. Yani kendimizi yoklar gibi inancımızı denetlemek. Bunun için:

1. Her an Yaradan'ın huzurunda, gözü önünde olduğumuzun bilincinde olarak dikkatli, uyanık ve titiz bir yaşam sürmek. Her zaman, her yerde en terbiyeli halimizi takınmak.

2. Yaradan'a yönelik meditasyonlarını tam zamanında yapmak. Aynı inancı paylaştığımız kardeşlerimizi düşünmek, birbirimiz ve bütün insanlık için iyilik dilemek.

3. Kendimizi yükseltme, arındırma ve birliğe ulaştırma yolunda günlük, haftalık, aylık ve yıllık programlar yapmak. Ve bunlara ne derece uyduğumuzu kontrol etmek.

4. Her akşam, yatmadan önce beş ila on dakikalık bir özeleştirme veya nefis denetlemesi yaparak, bilgileri ne derece uyguladığımız konusunda kendimizi olabildiğince tarafsız bir şekilde değerlendirmek.

5. Kendimizi sadece kendi gözümüzle değil, başkalarının diliyle de görmeye çalışmak. Başkalarının bizimle ilgili değerlendirmelerinden, uyarı ve yapıcı eleştirilerinden yararlanmak.

6. Birbirimize sevgimizi her şekilde göstererek, gördüğümüz güzellikleri dillendirerek, yani birbirimizi övüp yücelterek, yükselme ve arınma yolunda birbirimize cesaret, güven ve şevk vermek.

7. Gördüğümüz güzellikleri ve başarıları gönülden alkışlamak.

Kıskançlığı öğrenmek yenine, o örnek-
lere özenerek onlara benzemeye ve o
değerlerle bezenmeye çalışmak.

8. Her hafta doğru yaşama bilgi-
lerinden birini seçerek, örneğin “Bütün
insanlar kardeştir” bilgisini o hafta
daha çok yaşantımıza sokmaya, uygu-
lamaya gayret etmek.

9. O’na ve O’nun kullarına kul
olmayı birinci işimiz olarak kabul edip,
görevi her şeyin önünde tutabilmek.

10. Ululanmamak, büyüklük taslama-
mak, kibire kapılmamak. Büyüdükçe
küçülmenin erdemine ermek.

11. Sevgi ve saygı gereği düzen
ve disipline tam uymak.

Çalışıp değer üretmek.
Yeniliğe açık olmak. Tem-
bel böcekler gibi değil,
çalışkan arılar gibi olmak.

Zamanı iyi değerlen-
dirmek. Her sabah
bankadaki hesabımıza
86.400 lira yatırıldığını
düşünün. Her akşam
harcayamadığımız para,
ertesi güne geçirilmiyor
ve hesabımızdan siliniyor.
Bu durumda ne yapar in-
san? Son kuruşuna kadar
parayı harcar. Hepimizin
böyle bir bankası var. Adı
da zaman. Her sabah
hesabımıza 86.400 saniye

yatırılıyor. Ve insanın değeri bunu har-
cama durumuna göre belirleniyor. Kimi
zamanı iyi değerlendirerek yücelir,
zaman sermayesinden yararlanır, kimi
de zaman hazinesini boşa harcar ve
ziyan eder. Kazananlar zamana gerekli
değeri verenlerdir.

SONUÇ: Gönül eğitimimizde
başarılı olup olmadığımızı subjektif
ve objektif iki ölçü ile test edebiliriz.
Subjektif Ölçü: Doğru Yaşama Bilgile-
rini uygulayarak içimizde sevinç, huzur
ve mutluluğu bulur ve şükür içinde
oluruz. Objektif Ölçü: Çevremizde
bizi tanıyanlar tarafından sevilir, iyi
insanlar olarak tanınır ve öyle anılırız.
Rehber varlığın dediği gibi: *“Aranızda
iyi olanlar, aramızda da iyi olurlar.
Aranızda sevilenler aramızda da
sevilirler.”*



K i b i r

Nihâl Gürsoy



Kibir, genel anlamda bireyin kendisini abartılı bir şekilde yüceltmesi ve başkalarını küçümsemesi olarak tanımlanır. Bu tanım iki temel bileşenden oluşmaktadır. Aşırı ve abartılmış öz değer ve başkalarını değersizleştirme eğilimi.

Kibir, insanlık tarihi boyunca hem bireysel hem toplumsal düzlemde gündemde olan önemli kavramlardan biri olmuştur. Dinler, felsefe, psikoloji ve sosyoloji çerçevesinde disiplinler arası bir yaklaşımla incelenen kibir, felsefi açıdan; insanın kendi varlık ve bilgi sınırlarını aşma eğilimiyle ilişkilendirilirken, dini bağlamda ahlâki bir sapma ve manevi bir hastalık olarak nitelendirilir. Psikolojik perspektiften kibir, narsizm ve benlik düzenleme süreçleriyle bağlantılıdır. Sosyolojik açıdan ise kibir; güç, statü ve kültürel normlarla ilişkili bir olgudur.

İnsan doğasının anlaşılmasında merkezi bir öneme sahip olan kibir, insanın kendisini başkalarından üstün görmesi ve bu üstünlük algısını davranışlarına yansıtmasıdır. Tarih boyunca düşünce insanları ve dinler kibiri eleştirerek sakınılması gereken bir davranış biçimi olduğunu vurgulamışlar, bireysel ve toplumsal bozulmanın temel nedenlerinden biri olarak görmüşlerdir.

Modern dünyada bireyselleşmenin artması, rekabetin yoğunlaşması ve başarı odaklı yaşam biçimleri, kibir olgusunun daha görünür hale gelmesine neden olmuştur. Bu bağlamda kibir; sadece bireysel bir karakter özelliği değil, aynı zamanda kültürel ve yapısal bir fenomen olarak da değerlendirilmelidir.

KAVRAMIN ÇERÇEVESİ ve TANIMI

Kibir, genel anlamda bireyin kendisini abartılı bir şekilde yüceltmesi ve başkalarını küçümsemesi olarak tanımlanır. Bu tanım iki temel bileşenden oluşmaktadır. Aşırı ve abartılmış öz değer ve başkalarını değersizleştirme eğilimi.

Kibir çoğunlukla başka kavramlarla karıştırılır, mesnetsiz ve boş gurur kibire eşlik etmekle birlikte, kibir çoğunlukla bireyin kendine verdiği sağlıklı değer olan öz saygı ve patolojik düzeyde benmerkezcilik olan narsizm ile de eşleştirilir.

Kibir, genellikle gerçeklikten kopuk bir üstünlük algısını içerdiğinden sağlıklı öz saygıdan tamamen farklı olmakla birlikte, giderek patolojik ve narsistik boyutlara ulaşabilir.

FELSEFİ PERSPEKTİFTEN KİBİR

Antik Yunan'da kibir, "hubris" kavramıyla ifade edilir. Hubris, insanın kendi sınırlarını aşarak tanrılara meydan okuması anlamına gelir. Bu durum trajedilerin temel konularından biridir. Hibrus, yalnızca bireysel bir sorun olarak değil, aynı zamanda kozmik düzeni bozan bir eylem olarak görülmüştür.

Ortaçağ felsefesinde kibir, teolojik bir bağlamda ele alınmış ve en büyük

günah olarak görülmüştür. Kibir, insanın Tanrı'ya karşı isyanı olarak görülür.

Modern felsefede ise kibir, öz bilinç ve benlik algısı olarak ele alınır. İnsanın kendisini merkeze koyarak üstünlük iddiasında bulunması olarak tanımlanır ve sonuç olarak dogmatizme, hoşgörüsüzlüğe ve eleştirilere kapalı olmaya yol açtığı belirtilir.

Varoluşçu düşünürlere göre ise kibir, insanın kendi sınırlarını kabul edememesidir. İnsan özgürlüğünü doğru kullanamadığında ve sınırlarını kabul lenemediğinde kibirli bir tutum geliştirebilir.

DİNİ PERSPEKTİFTEN KİBİR

Budizm ve Hinduizm'de kibir, bireyin aydınlanmasını ve olgunlaşmasını engelleyen bir unsur olarak değerlendirilir.

Musevilik'te kibir, Tevrat ve haham öğretilerinde, şeytani bir özellik ve yozlaşmanın temeli olarak görülürken tevazu ön plana çıkarılmıştır. Ciddi bir manevi kusur olarak görülür.

Hristiyanlık'da kibir, yedi ölümcül günahın biri olarak kabul edilir ve diğer günahların kaynağı olarak nitelendirilir. Kibirin yıkıma ve düşüşe neden olacağı belirtilerek, alçakgönüllülük, kibirin panzehiri olarak ifade edilir.

İslâm, bir ahlâki kusur olarak kibiri yasaklamıştır. Şeytanın sıfatı olması nedeniyle en büyük günahlardan biri olarak kabul edilir. Kibiri insanlara tepeden bakma ve büyüklenme ve Allah'a karşı büyüklenme olmak üzere ikiye ayıran İslâm, kibirin en kötüsünü Allah'a karşı büyüklenme olarak kabul eder. Hakikati kabule engel olan kibir, haram bir ahlâki kusurdur.

PSİKOLOJİK PERSPEKTİFTEN KİBİR

Psikoloji literatüründe kibir, narsistik kişilik özellikleriyle yakından ilişkilidir. Narsistik bireyler, kendilerini aşırı derecede önemli görür, sürekli takdir bekler ve empati eksikliği yaşarlar diyerek konuyu açıklar ve bu durumun, narsistik kişilik bozukluğu olarak klinik safhaya varabileceği konusunda uyarır.

Psikoloji, kibir kavramının bir savunma mekanizması olarak da kullanıldığını vurgulayarak, kibir davranışını, çoğu zaman kırılabilir bir benlik yapısını korumaya yönelik olarak geliştirilen bir savunma biçimi olarak yorumlar. Bireyin içsel yetersizlik duygusunu gizlemek için kendisini yücelttiğini söyler.

Bunların yanında çocukluk döneminde yaşanan aşırı övgü ya da ihmal durumunun, bireyin gerçekçi bir benlik algısı oluşturmasını engelleyerek kibirli kişilik gelişimine zemin hazırlayabileceğini belirtir.

SOSYOLOJİK PERSPEKTİFTEN KİBİR

Kibir çoğu zaman güç ve statü ile ilişkilidir. Toplumsal hiyerarşide üst konumda olan bireyler, alt gruplara karşı kibirli bir tutum geliştirebilirler. Modern toplumlarda bireyselleşme arttıkça, birey kendisini merkeze koyma eğilimi göstermektedir. Bu durum, kibiri besleyen bir zemin oluşturur.

Kibir algısı kültürden kültüre farklılıklar göstermektedir. Kolektivist toplumlar tevazuya davet ederken, bireyci toplumlar, kendini ifade etmeyi ve ön plana çıkarmayı teşvik ederler.

Günümüzde sosyal medya da kibirli bir tavır destekler durumdadır. Beğeni ve takipçi sayısı bireyin öz değer algısını belirlemede etkili olmakta, kişiler takipçi sayılarını artırmak için her türlü yolu denemektedirler.

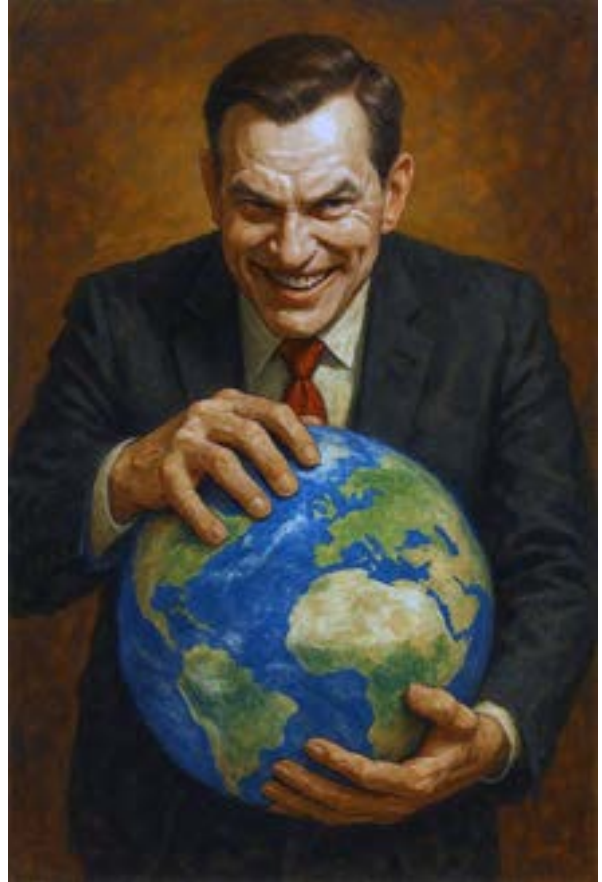
KİBİRİN BİREYSEL ve TOPLUMSAL SONUÇLARI

Bireysel Düzeyde:

Sosyal İlişkilerde Zayıflama: Sürekli kendini haklı gösterme çabası, ilişkilerde çatışmaya ve huzursuzluğa yol açtığından kibirli bireyler süreç içinde dışlanırlar ve yalnızlaşırlar.

Kişisel Gelişimin Durması: Kibirli bireyler eleştiriye kapalıdırlar ve her şeyin en iyisini ve en doğrusunu bildiklerini savunurlar. Etrafındaki kişilerin görüş ve önerilerine değer vermezler, danışmaz, görüş almazlar, çoğu zaman diğerlerinin konuşmalarına bile fırsat vermezler. Bu durum öncelikle kendi gelişim ve değişimlerinin durmasına neden olur.

Yalan ve İkiyüzlülük: Kibir, kişinin kendi düşünce ve davranışlarını, eylemlerini haklı ve üstün göstermek için



bireyin her türlü yolu mübah saymasına zemin hazırladığından bu kişiler kolaylıkla yalana ve ikiyüzlülüğe başvurarak karşındakileri manipüle etmeye çalışırlar.

Acımasızlık: Üstün görünmek ve haklı çıkmak adına acımasız ve adaletsiz davranabilirler, kibirli bireyler empatiden yoksun oldukları için diğerinin durumunu önemsemezler.

Başarı ve Güç Kaybı: Kısa vadede başarılı ve güçlü olarak algılanabilirler ancak empati yoksunluğu, gelişmeye kapalılık ve diğerlerini küçük görme eğilimleri nedeniyle bu başarının kalıcı olması beklenemez. Süreç içinde yaptıkları hatalar ve hatalarından ders almamaları nedeniyle başarı ve güç kaybına uğrayarak giderek yalnızlaşırlar.

Toplumsal Düzeyde:

Sosyal Çatışmalar: Kibirli bireyler, sürekli güç ve iktidar mücadelesi içinde olduklarından buldukları ortamda kendi üstünlüklerini kabul ettirmeye çalışırlar. Bu dayatma, çeşitli huzursuzluk ve çatışmaların kaynağı olabilir. Farklı hedeflere ve düşüncelere açık olmadıkları ve kendi düşünceleri doğrultusunda hareket ettiklerinden işbirliğine kapalıdırlar.

Ayrımcılık: Kibir, toplumsal düzeyde bireyler arasında “biz” ve “onlar” ayrımını derinleştirir. Toplumsal bütünlüğü bozar. İnsanlar, kibirli bireylere ve

gruplara karşı güven duymazlar, uzaklaşırlar. Kendileri gibi düşünmeyenleri ötekileştirmek ve dışlamak toplumsal ayrımcılığın temelini oluşturur.

Hatalı Kararlar ve Başarısızlık:

Kibirli liderler veya gruplar, eleştiriye kapalı oldukları için hatalarını kabul etmezler. Bu durum iş hayatında ve yönetimde yanlış kararlara, profesyonel gelişmelerin durmasına ve sonuçta başarısızlığa neden olur.

Adaletsizlik: Kendisini herkesten üstün gören kibirli yaklaşım, kendisine hak gördüğünü başkasına hak görmez. Hak ve hukuk gözetmez. Bu durum, toplumsal adalet duygusunu zedeler.

Benzeri pek çok bireysel ve toplumsal olumsuz sonuçlara yol açan kibir, tevazunun karşıtı bir kavramdır. Tevazu, bireyin kendi sınırlarını bilmesi ve başkalarına ve sınırlarına saygı göstermesi anlamına gelir. Tevazu, sağlıklı benlik algısını destekler, sosyal ilişkileri güçlendirir, ahlâk gelişimini teşvik eder. Kibir insanı diğerlerinden uzaklaştırıp, ahlâki olarak alçaltırken, tevazu insanı diğerlerine yakınlaştırır ve yüceltir.

Çok boyutlu bir kavram olan kibir, insan doğasının karmaşık bir yönünü temsil eder. Modern dünyada bireyselleşme ve rekabetin artmasıyla daha görünür hale gelen kibirle mücadele yalnızca bireysel değil, aynı zamanda toplumsal bir sorumluluktur.

Dünya'nın Dönüş Hızı
Milyonlarca Yıl Sonra İlk Kez
Bu Kadar Yavaşladı:

Neler Değişecek?

İndigo Dergisi'nden, 14 Mart 2026



G

ezenimiz, üzerinde yaşadığımız sağlam ve sabit bir dünya gibi görünse de aslında sürekli bir değişim

halindedir. Bilim insanları, Dünya'nın dönüş hızı değerinin milyonlarca yıldır görülmemiş bir oranda yavaşladığını ortaya koyan çarpıcı bulgular paylaşıyor. Bu yavaşlama süreci, jeolojik evrim basamaklarında yeni bir sayfa açarken, gezegenin manyetik alanı ve iklim desenleri üzerinde de belirleyici bir rol oynamaya aday görünüyor.

BÜYÜK RESİM

Milyonlarca yıllık kozmik ritmin bozulması, sadece zaman algımızı değil, gezegenin hayatı koruma kalkanlarını ve ekosistem dengesini de yenisinden şekillendirebilir. Dünya'nın dönüş hızı yavaşlarken bizi neler bekliyor?

* **Zamanın Genişlemesi:** Günlerin uzaması ve milisaniyelik değişimlerin birikimli etkileri.

* **Jeolojik Baskı:** Yavaşlamanın deprem aktiviteleri ve plaka hareketleri üzerindeki tetikleyici gücü.

* **Manyetik Değişim:** Gezegenin çekirdek hareketlerine bağlı koruyucu kalkanın geleceği.

* **İklimsel Sirkülasyon:** Atmosferik hava akımlarının yavaşlayan rotasyona uyumu.

* **Uzman Analizleri:** NASA ve jeofizik camiasından gelen güncel ölçüm sonuçları.

* **Dünya'nın Dönüş Hızı:** Gezegenin kendi eksenini etrafındaki bir tam turunu tamamlama süresini tanımlayan fiziksel bir parametredir. Ay'ın gelgit etkileri, çekirdek akışkanlığı ve kütle dağılımındaki değişimlere bağlı olarak milisaniyelik sapmalar gösteren bu hız, uzun vadede gezegenin biyolojik, fiziksel dengelerini doğrudan kontrol eder.

GEZEĞENİN YENİ RİTMİ KOZMİK YAVAŞLAMA ve BİLİMSEL GERÇEKLER

Dünya, milyonlarca yıl sonra ilk kez bu kadar yavaş dönüyor. Bu yavaşlama, gezegenimizin kaderini nasıl etkileyebilir ve insanlık bu kozmik ritim değişikliğine nasıl uyum sağlayacak? Bilimsel ölçüm yöntemlerinin hassasiyetindeki artış, bu tür küçük ama önemli değişikliklerin tespit edilmesini mümkün kılıyor. Bu durum; jeoloji, iklim bilimi ve astrofizik gibi farklı disiplinlerden uzmanların dikkatini çekiyor ve konuyu kamuoyu ilgisi odağına taşıyor.

Dünya'nın dönüş hızı değişikliği, günlerin uzamasına neden olabilir. Bu yavaşlama, gezegenin manyetik alanı, iklim desenleri ve hattâ deprem aktiviteleri üzerinde potansiyel etkilere sahip olabilir. Milyonlarca yıldır görülmemiş bir hızda olması, bu

değişikliğin önemini ve uzun vadeli sonuçlarını vurguluyor. Uzmanlar, bu sürecin jeolojik evrim rotasını nasıl etkileyeceğine dair verileri titizlikle inceliyor.

“Küresel ısınma nedeniyle kutuplardaki buzların erimesi, kütle dağılımını değiştirerek Dünya’nın dönüş hızını yavaşlatıyor. Bu durum, atomik zaman ile astronomik zaman arasındaki dengeyi bozarak ‘negatif artık saniye’ ihtiyacını öteleyen, tarihte eşine az rastlanır bir jeofiziksel etki yaratmaktadır.”

DR. DUNCAN AGNEW
(Scripps Institution of Oceanography)

Coğrafya, jeoloji, iklim bilimi ve astrofizik meraklıları için bu durum, gezegenin geleceği hakkında kritik bir projeksiyon sunuyor. Manyetik alan üzerindeki etkiler, navigasyon sistemlerinden göçmen kuşların rotasına kadar geniş bir yelpazeyi kapsıyor. Pazar dinamikleri ve teknolojik altyapılar, bu tür uzun vadeli doğa olaylarına karşı şimdiden veri toplama süreçlerini optimize ediyor.

“Dünya’nın iç çekirdeği, son yetmiş yıllık periyot dâhilinde dönüş hızında bir duraklama ve yön değişimi sinyalleri vermektedir. Bu içsel dinamik, gün uzunluğunda (LOD) ve manyetik alanda milisaniyelik değişimlere yol açarak gezegenin yüzey katmanları üzerinde uzun vadeli jeofiziksel etkiler oluştura-

bilir.” (Kaynak: Nature Geoscience (2023) – Yi Yang & Xiaodong Song (Peking University))

DEPREM ve DÖNÜŞ HIZI İLİŞKİSİ

Dünya’nın dönüş hızının yavaşlamasını depremler için “tetikleyici güç” olarak tanımlayan hipotez 2017 yılında Roger Bilham ve Rebecca Bendick tarafından ortaya atıldı. İstatistiksel bir bağlantı (korelasyon) bulduklarını iddia etmişlerdir, ancak bu durum jeofizik camiasında hâlâ tartışmalı bir teoridir ve kesin bir “sebeup-sonuç” ilişkisi kanıtlanmamıştır.

ZAMANIN SESSİZ GENİŞLEMESİ ROTASYONEL YAVAŞLAMANIN MEKANİĞİ

Gezegenimizin kendi eksenini etrafındaki dönüşü, milyarlarca yıldır kusursuz bir saat mekanizması gibi işlese de fizik yasaları bu hareketin sonsuza dek aynı hızda kalamayacağını söyler. Dünya’nın dönüş hızı üzerindeki bu mikro değişimler, aslında devasa bir enerji transferinin sonucudur. Kamuoyu ilgisi bu konuya her geçen gün daha fazla yoğunlaşırken, bilimsel veriler rotasyonel enerjinin azalmasının arkasındaki temel dinamikleri birer birer ortaya koyuyor.

Dünya’nın iç yapısındaki sıvı dış çekirdek ile katı manto arasındaki sürtünme, dönüş hızı üzerinde doğrudan bir

direnç oluşturur. Jeolojik evrim süreci boyunca çekirdekteki akışkan hareketlerin yön değiştirmesi, gezegenin rotasyon ivmesini doğrudan etkiler. Bu içsel dinamikler, yeryüzündeki manyetik kalkanın gücünü belirlerken aynı zamanda günlerin milisaniyelik dilimlerle uzamasına neden olan temel faktörlerden biri olarak kabul edilir.

ERİMİŞ ÇEKİRDEĞİN İÇSEL DİRENCİ

Gezegenin merkezindeki devasa demir ve nikel karışımı sıvı çekirdek, tıpkı bir dinamo gibi çalışarak Dünya'nın manyetik alanını üretir. Ancak bu akışkan kütlelerin hareketleri, dış kabuk ile her zaman senkronize değildir. Çekirdekteki akımların yavaşlaması veya yön değiştirmesi, "viskoz sürtünme" yaratarak gezegenin dönüşünü yavaşlatan bir iç mekanizma görevi görür.

* **Momentum Korunumu:** Çekirdek ile manto arasındaki açısal momentum transferi rotasyon hızını dengeler.

* **Sıvı Dinamikleri:** Dış çekirdekteki konveksiyon akımlarının yavaşlaması sismik dalgaları etkiler.

* **Enerji Kaybı:** Mekanik enerjinin ısıya dönüşmesi gezegensel bir yavaşlama dalgası yaratır.

* **Ay'ın Çekim Gücü:** Gezegensel bir fren sistemi

Dünya'nın dönüş hızı üzerindeki en belirgin dış etken, uydumuz Ay ile aramızdaki kütleçekimsel ilişkidir. Ay'ın Dünya üzerindeki okyanusları çekmesiyle oluşan gelgit olayları, gezegenin dönüşüne ters yönde bir kuvvet uygular. Bu durum, "gelgit sürtünmesi" olarak bilinen bir fenomen yaratarak Dünya'nın vites küçültmesine neden olur. Sektörel hareketlilik, bu kozmik etkileşimin sadece denizciliği değil, tüm jeofiziksel tahmin modellerini nasıl değiştirdiğini inceliyor.

Ay, her yıl Dünya'dan yaklaşık 3,8 santimetre uzaklaşmaktadır. Bu uzaklaşma, açısal momentumun korunması yasası gereği Dünya'nın dönüş hızının azalmasıyla telafi edilir. Milyonlarca yıl önce bir günün 18-20 saat civarında olması, bu sürekli frenleme mekanizmasının en somut kanıtıdır. Günümüzdeki yavaşlama trendi, bu tarihi sürecin sadece bir devamı niteliğindedir.

GELGİT ETKİSİNİN OKYANUS TABANINDAKİ İZLERİ

Okyanus sularının kıta sahanlıklarına ve deniz tabanlarına sürtünmesi, gezegenin dönüş enerjisinden önemli bir parça çalar. Bu enerji kaybı, Dünya'nın dönüş hızı parametresini aşağı çekerken, Ay'ın yörüngesini de dışa doğru iter. Bu karşılıklı etkileşim, gezegenin jeolojik evrim basamaklarında kritik bir denge unsuru olarak öne çıkar. "Dünya ve Ay arasındaki bu kütleçe-

kimsel bağ, sadece okyanusları değil, gezegenin dönüş eksenindeki istikrarı da yöneten devasa bir fren mekanizmasıdır.”

GÜNLERİN UZAMASI NE ANLAMA GELİYOR?

Pek çoğumuz için bir saniyenin binde biri önemsiz görünebilir, ancak küresel sistemler için günlerin uzaması hayati bir meseledir. Dünya'nın dönüş hızı azaldıkça, standart 24 saatlik gün süresi ile atomik saatlerin ölçtüğü zaman arasında bir fark oluşur. Bu sapmayı düzeltmek için uygulanan “artık saniye” prosedürleri, dijital dünyada ciddi bir teknik hazırlık gerektirir. Beklentiler, önümüzdeki yüzyılda bu müdahalelerin daha sık hale geleceği yönündedir.

Zamanın bu şekilde genişlemesi, sadece saatlerimizi geri almaktan ibaret değildir. Gün süresinin uzaması, bitkilerin fotosentez döngülerinden hayvanların göç takvimlerine kadar biyolojik sistemlerde de adaptasyon ihtiyacı yaratır. Doğal ritmin bu milisaniyelik kayması, ekosistemlerin binlerce yıl içinde geliştirdiği hassas dengeleri test etmektedir.

ATOMİK HASSASİYET ve KÜRESEL SENKRONİZASYON

Küresel Konumlama Sistemleri (GPS) ve yüksek frekanslı finansal işlemler, zamanın hassasiyetine doğru-

dan bağımlıdır. Dünya'nın dönüş hızındaki yavaşlama, bu sistemlerin sürekli güncellenmesini zorunlu kılar. Mili-saniyelik bir sapma, navigasyon verilerinde metrelerce hataya veya borsa işlemlerinde büyük veri kayıplarına yol açabilir.

Jeolojik Dönem, Bir Günün Yaklaşık Süresi, Yıldaki Gün Sayısı

- * Proterozoik Devir (1,4 milyar yıl önce) 18 Saat 40 Dakika 450 gün
- * Mezozoik Devir (Dinozorlar Çağı) 23 Saat 15 Dakika 375 gün
- * Modern Dönem (Günümüz) 24 Saat 365,25 gün
- * Gelecek Dönem (100 milyon yıl) 25 Saat 30 Dakika 340 gün

TEKTONİK DENGE ve SİSMİK RİSKLER

Dünya'nın dönüş hızı ile sismik aktiviteler arasındaki ilişki, son yıllarda bilim dünyasında yoğun merak uyandıran bir konu haline gelmiştir. Gezegenin dönüş hızı azaldığında, ekvator üzerindeki merkezkaç kuvveti de hafifler. Bu durum, yer kabuğunun ekvatorundan kutuplara doğru hafifçe sıkışmasına ve şekil değiştirmesine neden olur. Bu fiziksel baskı, tektonik plakaların uç noktalarında birikerek büyük depremlerin tetikleyicisi olabilir.

Özellikle dönüş hızının en düşük olduğu dönemlerde, sismik enerji salınımının arttığına dair istatistiksel

veriler bulunmaktadır. Jeolojik evrim süreci, gezegenin bu “ritim değişikliği” dönemlerini genellikle artan volkanik ve tektonik hareketlilikle geçirmiştir. Günümüzdeki yavaşlama ivmesi, yer kabuğu altındaki basınç dengelerini yeniden tanımlamaktadır.

EKVATORAL ŞİŞKİNLİĞİN AZALMASI ve YERÇEKİMİ ETKİSİ

Dünya, kutuplardan basık ekvatorдан şişik bir “geoid” şekline sahiptir. Yavaşlayan rotasyon, bu şişkinliği bir miktar azaltır. Bu kütle değişimi, sadece depremleri değil, yer çekimi değerlerindeki mikro değişimleri ve dolayısıyla atmosferik basınç kuşaklarını da etkileyerek iklim desenleri üzerinde dolaylı bir baskı oluşturur.

* Plaka Stresi:

Rotasyonel yavaşlama, okyanus ortası sırtlardaki gerilimi artırabilir.

* Magma Akışı:

Çekirdekdeki yavaşlama manto içindeki ısı akımları stabilize edebilir veya bozabilir.

* Sismik Periyotlar:

Tarihsel veriler, rotasyonel yavaşlama ile 7.0 üzerindeki depremler arasında korelasyon olduğunu öne sürer.

SIKÇA SORULAN SORULAR

Dünya'nın dönüş hızı neden yavaşlıyor?

Temel nedenler arasında Ay'ın gelgit etkisi, Dünya'nın çekirdek hareketleri

ve buzulların erimesiyle kütle dağılımının değişmesi yer alır.

Günler ne kadar uzayacak?

Bilimsel tahminlere göre her yüz yılda bir gün süresi yaklaşık 1.8 milisaniye artmaktadır.

Yavaşlama depremleri tetikler mi?

Bazı jeofiziksel çalışmalar, dönüş hızındaki periyodik yavaşlamaların yer kabuğundaki gerilmeyi artırarak sismik aktiviteyi tetikleyebileceğini göstermektedir.

Teknoloji bu durumdan nasıl etkilenir?

GPS sistemleri ve yüksek hızlı ağlar, atomik saatler ile astronomik zaman arasındaki farkı kapatmak için “artık saniye” güncellemelerine ihtiyaç duyar.

Gelecekte Dünya duracak mı?

Teorik olarak hayır. Dünya'nın tamamen durması milyarlarca yıl sürebilir ve o zamandan çok önce Güneş Sistemindeki diğer değişimler gezegenin kaderini belirlemiş olacaktır.

Kaynaklar:

As Earth slowed its spin, oceans may have tipped the balance for life – Department of Earth, Atmospheric, and Planetary Sciences – Purdue University

NASA-Funded Studies Explain How Climate Is Changing Earth's Rotation | NASA Jet Propulsion Laboratory (JPL)

Bilincin Fiziği - 2

Çevirenler:

Sevinç Şiren ve İsmail Hakkı Acar

Bu ay, Dergimizin geçen ayki sayısında iki bölümünü aktardığımız Ivan Antic'in "Bilincin Fiziği" (The Physics of Consciousness) adlı kitabından 'Bilinç ve Kuantum Alanının Fiziği, Eter' bölümünün tercümesini veriyoruz. Kitabın bu bölümünde Ivan Antic, bilinci eter ile bağlamış; kuantum fiziği, modern fizik ve kadim öğretileri birleştirmeye çalışmış.



ÖN AÇIKLAMALAR

Bu ay, Dergimizin geçen ayki sayısında iki bölümünü aktardığımız Ivan Antic'in "Bilincin Fiziği", "The Physics of Consciousness" adlı kitabından Bilinç ve Kuantum Alanının Fiziği – Eter bölümünün tercümesini veriyoruz. Kitabın bu bölümünde Ivan Antic, bilinci eter ile bağlamış; kuantum fiziği, modern fizik ve kadim öğretileri birleştirmeye çalışmış. Tercüme aktarmadan önce, bazı ön açıklamalar faydalı olacaktır:

Eter

Eter (veya antik adıyla Aether), insanlık tarihinin en köklü ve en çok kılık değiştiren kavramlarından biridir. Hem fiziksel hem de metafiziksel düşünce dünyasında, boşluğun aslında "boş olmadığını" savunan temel bir dolgu maddesi olarak karşımıza çıkar.

Eter, Yunanca Aether kelimesinden türemiştir ve "saf, taze hava" ya da "göklerin parlayan üst tabakası" anlamını taşır.

Aristo, Dünya'yı oluşturan değişken dört temel elementin, yani toprak, su, hava, ateşin aksine, göksel kürelerin mükemmel ve değişmez olduğunu savunmuştur. Bu kürelerin yapısına beşinci element, yani eter demiştir.

Antik felsefeye göre doğa boşluktan nefret eder. Dolayısıyla,

yıldızlar ve gezegenler arasındaki devasa boşluğun, ancak bu süptil ve akışkan maddeyle dolu olması gerektiği düşünülmüştür. Modern bilimin doğuşuyla eter, spekülatif bir kavramdan teknik bir zorunluluğa dönüştü.

1800'lerde ışığın bir dalga olduğu anlaşıldığında, bilim insanları şu soruyu sormuş: "Ses havada, dalga suda yayılıyorsa, ışık hangi ortamda yayılıyor?" Bu soruya cevap olarak, tüm evreni kaplayan, ağırlığı olmayan, elastik "ışıklı eter" hipotezi öne sürülmüştür. Günümüzde bu klasik eter kavramı terk edilmiş olsa da, modern fizik boşluğu hâlâ dinamik bir yapı olarak görmektedir.

Günümüzde Kuantum Alan Teorisi, boş uzayı hiçbir şeyin olmadığı bir yer olarak değil, sürekli "parçacık, anti parçacık" çiftlerinin oluşup yok olduğu, yüksek enerjili bir alan olarak tanımlar. Günümüz biliminde eterin karşılığı olarak iki yaklaşım öne çıkmaktadır:

Sıfır Noktası Enerjisi:

Kâinatın her noktasında var olan temel titreşim alanı.

Karanlık Enerji:

Evrenin genişlemesini sağlayan gizemli güç. Bu yaklaşım, bir anlamda Aristo'nun tüm boşluğu dolduran "beşinci element" kavramına şaşırtıcı şekilde benzer.

Eter, sadece bir madde olarak değil, aynı zamanda bir iletişim kanalı olarak da görülür. Teolojik ve ezoterik geleneklerde eterin karşılığı Akaşa'dır; evrendeki tüm olayların, düşüncelerin ve bilgilerin kaydedildiği kozmik bir hafıza deposu olarak nitelendirilir. Eter, aynı zamanda, biyolojik yaşam ile kozmik enerji arasında köprü işlevini de sürdürür. Maddenin en ince, enerjinin ise en yoğun olduğu alandır.

Özetle eter, geçmişte gökleri taşıyan bir cevher, bugün ise kuantum alanlarının ve karanlık enerjinin gizemli altyapısıdır. O, insanın "ayrılık" yanılmasına karşı evrenin bütünlük iddiasıdır.

Metafizik Anlamda Gerçeklik

Metafizik anlamda gerçeklik, duyularımızla algıladığımız fiziksel dünyanın ötesindeki nihai hakikat veya varlığın özü ile ilgilidir. Metafizik, fizik biliminin aksine "Gerçeklik nedir?" sorusuna, laboratuvar ölçümleri ile değil, varlığın doğası ve anlamı üzerinden cevap vermeye çalışır.

Metafizik olarak, fiziksel dünyanın sadece bir yansıma veya gölge olduğu kabul edilir. Gerçeklik, dokunduğumuz, algıladığımız maddeler değil, o maddelerin arkasındaki mükemmel ve değişmez düşünceler, idealardır. Fiziksel Dünya geçicidir; metafizik gerçeklik ise sonsuz ve sabittir.

"Sizin farkına vardıklarınız, sizde olan Beş Varlıktan dolaydır. Sizin farkına varacaklarınız, size bildirilen Beş Şartla olacaktır."

Gerçeklik; atomların veya nesnelere toplamı değil, tüm bunları vareden, zamandan ve mekândan bağımsız olan saf farkındalık veya temel enerjidir. Duyularımızla gördüğümüz Dünya olaylar dizisi iken, metafizik gerçeklik bu olayların arkasındaki kaynaktır.

"Sizin için, gerçekte bilinecek olan, şimdi bildiğinizden ve gördüğünüzden yukarıda olandır ki, siz onu bulunca, sizin için varedilenlere ulaşmış olacaksınız."

Yönsüz (Skaler) ve Hertz-Dışı (Hertzian Olmayan) Dalgalar

Antic'e göre bilinç, bir yerden bir yere giden bir sinyal değildir. Yönsüz (skaler / scalar) Dalgalar gibi, bir yönü yoktur; o her yerededir. Bilinci dalga olarak değil, alan (field) olarak görür. Yönsüz (skaler) Dalgalar enerji kaybı yaşamazlar, bu da bilincin mesafelerden bağımsız olarak (non-local) her an her yerde aynı yoğunlukta olduğunu simgeler.

Hertz Dalgaları, örneğin radyo dalgaları ise maddeyle etkileşime girer, engellere takılır ve zamanla sönümlenir. Ancak Antic, bilincin madde ötesi bir boyutta olduğunu savunur. "Hertz-dışı / Hertzian olmayan

Dalgalar” ifadesiyle, bilincin fiziksel dünyanın sınırlamalarına, ışık hızı sınırı, mesafe kaybı gibi, tabii olmadığını vurgular. Hertz-dışı Dalgalar, "Tesla Dalgaları" olarak da anılır.

Kitabın temel savunularından biri, “fiziksel dünyada her şeyin zıttıyla var olduğu” tezidir: Artı-eksi, sıcak-soğuk, madde-antimadde. Ancak bu zıtlıklar biraraya gelip birbirini dengelediğinde, yani sıfır noktasında yonsüz (skaler), yani saf bir enerji ortaya çıkar. Antic’e göre bu sıfır noktası, "mutlak boşluk" veya "saf bilinç" halidir. Uzay aslında boş değildir; tüm zıtlıkların mükemmel bir dengede olduğu, bu yüzden de dışarıdan bakıldığında sessiz veya durağan bir enerji okyanusudur.

“Temiz, düz bir beyaz kağıt alınız elinize ve bir de kalem. Elinizdeki kalemlerle kağıdın herhangi bir yerine bir nokta koyunuz. (.....) Şimdi iyi dinleyiniz: O beyaz kâğıt, O’nun sizin için hazırladığı, size göndereceği, madde dediğiniz, maneviyat dediğiniz, aslında tümü bilgi olan okyanustur. Ve üzerindeki nokta, henüz tüm Dünya’daki bütün bilgilerin yekûnudur. Şimdi siz varın, tek başınıza bir kendinizin bilgisini onunla kıyaslayın. Anladınız mı?”

Antic’e göre: "Bilinç, sağa sola koş-turan bir ışık huzmesi değildir. Tüm zıtlıkların engin bir boşlukta birleştiği,

hiçbir yere gitmeden olduğu yerde her şeyi kapsayan durağan ve sonsuz bir enerji alanıdır."

Olgu / Fenomen

Metnin tercümesinde, "herhangi bir özelliğiyle dikkat çeken, kitleleri etkileme gücü olan kimse veya nesne" anlamı taşıyan fenomen kelimesi yerine, olgu ifadesi tercih edilmiştir.

BİLİNÇ ve KUANTUM ALANININ FİZİĞİ – ETER

Bilinç ve eterin fiziği birdir ve aynı şeydir. İkisini birbirinden dışsal ile içsel olarak ayıran sadece zihnimizdir. Eterin fiziği, tüm atom altı parçacıklar, elementler ve fiziksel yasalar, yıldızlar ve galaksilerle birlikte, zihnimizin yansıttığı dışsal evren imgesinin temeli gibi görünürken, bilinç sadece içimizde bulunan bir şeydir. Bu kitapta, bilincin kendisinin de inorganik şekillerde tezahür ettiğini, ancak tüm organik, mineral, bitki ve hayvan yaşamının da sadece zihnimizin kapasitesinden çok daha yüksek bir derecede tezahür ettiğini göreceğiz. Bu aynı bilinçtir; sadece içimizde ve dışımızda farklı şekillerde tezahür eder.

Zihnimizin işlevi sayesinde, dışsal yaşamın içsel dünyamızdan daha gerçek olduğunu algılayabiliriz. Ancak, gerçekte tam tersi doğrudur. Evreni yaratan bilinç, zihnimizi yaratan bilinç ile aynıdır. Bu gerçekten yola çıkarsak,

zihnimizin evrensel bilinci kullanma yeteneği, sonuç olarak içinde yaşadığımız gerçekliği şekillendiren unsurdur. Ve bundan çok daha fazlasıdır. Bizler bir bedende doğmadan önce, sadece ruhun bilinci halinde iken, tüm canlı formları, bedenimizin tüm yaşam koşullarını, tüm gezegeni ve aslında tüm fiziksel evreni yarattık. Bunların hepsi, fiziksel bedenimizde, aynı bilinci sınırlı bir şekilde kullanan bireysel zihnimizin gücü değil, bireysel uzantısı ruhumuzda olan ilâhi mutlak bilincin gücüdür.

"İnsan kendine ve yaşantısına şöyle bir dönüp baksın, görecektir ki, kendinde bile hemen her şey O'nun ilk Emri ile görev almış, görevini şaşmadan yürütmektedir."

Zihnin yanılışmalarını aşmak için, eter fiziğinde olduğu gibi, zihnimizde de aynı olan bilincin gerçek doğasını anlamamız gerekir. Buna, zamanın, kütlelenin ve uzayın gerçek doğasını anlayabilirsek erişebiliriz.

Bilinç, zihnimizde şimdiki anda, zamansız bir varlık olarak deneyimleyebileceğimiz eter fiziğinin özüdür. Bu nedenle, zamanın ortadan kalkması ve zamansız şimdiki anda var olmak, eter fiziğinin (kuantum alanı) bilincinde varlık deneyimidir. Dolayısıyla, "burada ve şimdi" ve "şimdiki anda olmak" deneyimlerine önem verilir.

Her şeyin veya her olgunun (fenomenin) kütleli veya fiziksel formu, eterin anlık olarak böyle bir forma veya olguya şekillenmesiyle ortaya çıkar. Eterin fiziği zamansız olduğundan, uzayda oluşan her şey anında oluşur. Bu nedenle, uzay ve zamanda ayrı ayrı kendi başına hareket eden gerçek nesnelere ve olgular yoktur. Ancak eter, kuantum alanı veya akaşa, varolan her şeyi anında şekillendirir. Bu şekilde, hiçbir şey eter veya kuantum alanından farklı değildir, ki bu da uzayın kendisidir. Her şeyin temeli uzaydır, eter uzaydır, o birincildir, her şey sadece bu uzay içinde mümkündür. Bu nedenle, "kuantum alanı" veya "eter" derken, aşırı küçük bir şeyden değil, muazzam, sonsuz ve mutlak bir şeyden bahsetmiş oluruz.

Zihin, gerçekliği tümüyle zıt duruma çevirir. Ancak zihni aştığımızda, her şeyin birliğini zaman olmayan bir durumda görebiliriz. Bu durum pratik olarak, görebildiğimiz her fiziksel şekil ve olgunun, bilincin ve bilinçli niyetin bir yansıması olduğu anlamına gelir.

İnsanın bilinçsizliği, fiziksel şeyleri ve olguları ölü madde olarak algılar. Kendilerine, kendilerinin dışında, dışsal bir şey olarak yansır, bu da onların bunlara dikkat etmemelerine, ciddiye almamalarına ve saygı duymamalarına neden olur. Bu nedenle, kişinin şiddet içeren eylemleri, sadece fiziki şeylere ve doğaya değil, diğer insanlara ve kendilerine de saygısızlıktır.



ilâhi bilinç olarak göremeyiz.

“Siz ve Biz ve her şey ve gözünüzün görebildiği ve gözünüzün göremediği her şey bir bütündür eğer, ki böyledir bu mutlak, bizden olmayan diye bir şeyi ayırmak, en büyük ahmaklık olacaktır.”

“Biz ve siz kâinatlarla birlikte yalnız bir bütün ve beraberiz.”

İnsanlar, şu anda ve burada olanın farkında olmadıklarından, en yüksek saygılarını dışıya, Tanrı'ya, soyut bir ilkeye yansıtırlar. Uyanmış insanlar veya azizler, Tanrı'yı somut olarak, şu anda ve burada, her şeyde, kendilerinde ve kendilerinin dışında gördüler. Tanrı'yı her zaman "yüz yüze" gördüler. Bu, her maddi olayda, her zaman ve her yerde Tanrı'yı gördükleri anlamına gelir. Onlar için maddi dünya, tezahür etmiş Tanrı'dan başka bir şey değildir, onlar her zaman sudaki balıklar gibi onun içindedirler. Onların anladıkları tek şey, her şeyi tersine yansıtan şeyin zihin olduğuydu. Zihin, dışımızda gibi görünen dünyanın imajını bize yansıtır. Bu nedenle dünyanın gerçekliğini her yerde mevcut olan, kendi özümüz olan

Özü veya anlamı fark ettiğimizde, zihnimizi durdurur veya aşkın (transandantal) hâle geliriz. Sürekli düşünürüz, çünkü her şeyin özünü ve anlamını arıyoruz, bu nedenle hayal kurma, açıklama, dışsal olarak diğer insanlarla ve içsel olarak kendimizle, içsel bir diyalog veya görüş yoluyla iletişim kurma ihtiyacımız var. Gerçeği farkına vardığımızda zihnimiz durur. Bunlar, reddedilemez gerçeğe rastladığımızda yaşadığımız hayranlık ve huzur dolu anlardır. Gerçeklik karşısında her zaman suskun kalırız.

Tüm olgu ve olayların özü, hepsinin uzayda anında oluşmasıdır. Bu, eterin fiziğidir. Zihnimiz uzayın (eterin) doğasıyla uyumlu hâle geldiğinde ve eterin fiziğini kavradığımızda, aydınlanma ya da zihnin dinginliği, doğal bir sonuç olarak, yani zihnin aşkınlaşması ile, onun ötesine geçme haline gelir.

Kısacası, bizi zihnin kısıtlamalarına hapseden kişisel ve öznel bilinç kullanımını aştığımızda ve bilincin nesnel doğasını, yani eterin fiziğini öğrendiğimizde, bu aşamaya ulaşabiliriz. O zaman zihnimiz durur, çünkü zamansız bir bütünü, birliği ve tümünün anlamını görmeye başlarız. Sadece bize yabancı olanı hayal ederiz, böylece onu daha iyi tanırız. Varlığın gerçek doğası veya aklımıza gelebilecek her şeyin özü ortaya çıktığında, artık sürekli düşünmek için bir nedenimiz kalmaz.

Eter fiziğine dayanan bilinç nasıl çalışır? Her zaman iyileştirici bir şekilde. Böyle nesnel bir bilinçle kişinin yapması gereken hiçbir şey yoktur. Düzeltmesi gereken her şeyi kendi kendine düzeltir, tüm yanlış algıları



ortadan kaldırır ve olumlu enerji getirir. Örneğin, öfke ve düşük dürtülerle takıntılıysak, kendimize dönmek için sadece bir an yeterlidir, tüm olumsuz durumlar ortadan kalkacaktır. Nefes ritminde bir değişiklik veya meditasyon pratiği, sadece bir an için, şimdiye ve burada olmaya dönmemiz için yeterlidir.

"Siz "Bir şeyin olmasını istediğiniz zaman, önce boşalınız, sonra onu kuvvetle düşününüz" demiştim."

Tam olarak şimdiki anda ve burada olduğumuzun bilincindeyken, her şeyden bağımsız hâle geliriz: hayal ettiğimiz sanrılardan, bizi uzaya ve zamana yansıtan durumlardan ve her zaman dışsal olarak bir şey elde etmeye çalışmaktan. Tüm acı ve çatışmaların tek tedavisi, kendimizi burada olmaya ve şimdiye döndürmektir. Böyle bir farkındalık, içimizde veya dışımızda olsun, tüm yanılsamalardan, çatışmalardan ve ışıktan bizi uzaklaştırır. Bilincin tüm olumsuz hâlleri, ancak kendimizi unutarak, burada ve şimdi farkındalığımızı kaybederek var olabilir. Böyle bir varlığın kaybı acıdır.

Eter fiziği ile zihnimiz arasındaki farklılık, kuantum alanının tezahür etmemiş hâli ile nesnelere tezahür etmiş dünyası arasında uçurum yaratır. Zihin eter fiziğini, nesnelere dünyasına dönüştürür.

En yüksek veya en ince haliyle eter, doğa, uzaysız ve zamansız holografik

birliğin özelliklerine sahiptir. O, tüm olasılıkların saf kaynağını ve potansiyelini temsil eden kuantum alanıdır. Burada elektromanyetik frekansların özelliği yönsüz ve durağan olmasıdır. Hertz-dışı niteliğindedir, çünkü uzayın enginliğinde tüm zıtlıkların birliği hüküm sürer. Bilgi, Skaler Alan aracılığıyla tüm kâinat boyunca anında aktarılır. Bu nedenle, Skaler Alan tüm yaşamın temelidir, tüm yaşamın kaynağı, enerji veya prananın kaynağıdır. Günümüzde, deneysel fizik bu durumu keşfetmektedir. Ancak eter teriminin yasaklanması nedeniyle, bu olguya Vakum veya Sıfır Nokta Enerjisi, Karanlık Madde, Kuantum Alanı, Matris gibi isimler verilmektedir.

Teknik olarak söylersek, eter veya akaşa gibi tezahür etmemiş, yani dışa vurmamış, ancak doğanın temeli olan bu ögeler, ışıktan daha hızlı olan durağan Hertz-dışı dalgalara dayanır. Nesne katmanları ve olgu olarak gözlemleyebildiğimiz ögeler ise, ışıktan daha yavaş olan vektörel, yani Hertz dalgalarının tezahürüdür.

Hertz-dışı elektromanyetik dalgaların doğası durağan (sabit), hacimsel, nefes alan ve titreşen bir küreye benzetilebilir. Işık hızından daha yavaş olan klasik elektromanyetik dalgaların enine vektörel formundan farklıdır. Tüm gök cisimleri, yıldızlar ve gezegenler bu küresel Hertz-dışı ilkeye dayanır ve gezegen ve yıldızların hepsi

büyür ve genişler, doğadaki tüm canlılardan galaksilere kadar tüm enerjinin burulma hareketi, bu ilkeye dayanır. Tüm kozmos, temelde elektromanyetik olgudur; yıldızlar, büyük boyutlu elektrostatik boşalmanın sonucu olarak ortaya çıkan kıvılcımlardır. Enerjilerini uzaydan alırlar, ancak yerçekimi de daha büyük boyutlu bir elektrostatik olgudur. Yıldızlar, tanımı gereği termonükleer fırınlar değildir ve yerçekimi de kütleyle dayalı değildir.

“Hani şimdi yerçekimi diye adlandırdığınız kelime birleşimini bir kenara koyunuz, sadece çekim deyiniz.

Çünkü yerçekimi dediğiniz, aslında sizin Sisteminizin, Sizin Sisteminizde Sizin Galaksinizin, Sizin Galaksinizde Sizin Gökadanızın, Sizin Gökadanızda Sizin Âleminizin çekiminden ötürüdür. Hani onların boşlukları vardır ya arasında karadelik dediğiniz. İşte o karadelikler bunun bir bütün olduğunu ispatlar aslında. Ama gözler, ama düşünceler, henüz bunu bulamadı.”

İlâhi Maddenin Hertz ve Hertz-dışı titreşimleri arasındaki sınır ışık hızıdır. Bu, kuantum alanının tezahür etmemiş ve tezahür etmiş hâli arasındaki sınırdır. Tüm Hertz hareketleri ışık hızının altında gerçekleşir ve bu nedenle duyularımızla algılanabilir. Bu,

uzay-zamanda yayılan üç boyutlu dünyadır. Hertz dışı tüm hareketler ışık hızının üzerindedir ve fiziksel duyularla algılanamaz, ancak iç duyular ile algılanabilir; tüm olasılıkların zamansızlığı, anlık bilgi aktarımı gibi olgular, hattâ daha fazlasıdır.

“Hani şimdi ilimde en ileri olanlar, hani şimdi en hızlıyı arıyorlar ya... Onlar bir gün maddeyi bir yerde, şimdi sizin foton dediklerinize ayırabilip, sonra bir yerde tekrar birleştirebilirlerse bile, o zaman sadece ve sadece ışık hızına ulaşmış olurlar.

Bu âlemlerde, şimdi sizin kaplumbağa sürati dediğiniz sürattir ancak.”

Meditasyon ve astral seyahat yoluyla iç duyularımızı geliştirerek bunun farkına varabiliriz. Yükseldiğimizde, yüksek boyutlarda bedenimizden ayrıldığımızda, iç duyularımızı kullanırız.

Uzay zamanda mevcut olan Hertz dalgaları olgusu içinde, her zaman ve her yerde mevcut olan Hertz-dışı bilincini ne kadar çok açığa çıkarabilirsek, Hertz hareketinde gerçekliği değiştirerek ve uzay zamanın sınırlarını aşarak o kadar çok etkin olabiliriz. Aslında, her türlü yaratıcılık ve değişim, Hertz-dışı bilinçten hareketle, Hertz-dışı Dalgaların gerçekliğine etki etme çabamızdır. Hertz-dışı gerçeklik birincildir, İlâhi Mutlakın kendisinin ve onun İlâhi Parçacığının gerçekliğidir.

Kuantum alanının bilinci, yani sabit bilinç pratikte nasıl görünür? "Sabit" teriminin anlamına göre, bu durumda zaman durur ve kaybolur, her şey zamansız bir an hâline gelir. Hareketin ortadan kalkmasıyla, uzay da ortadan kalkar. Artık uzayda hareket etmeyiz, ancak uzayı kendimizde deneyimleriz, sınırsız hâle geliriz. Kendi içimizde hareketsiz olur ve ancak tüm varlıklar etrafımızda döner. Düşüncelerimiz de hareket eder ve biz onların hareketsiz tanıkları oluruz; duygularımız hareket eder ve biz onların hareketsiz tanıkları oluruz. Bedenimiz hareket eder ve bizler onun hareketsiz tanığı hâline geliriz. Tüm dünya hareket eder, bizim etrafımızda oluşur, bizler ise onun hareketsiz idrak ötesi (transandantal / aşkın) tanıkları oluruz. Bu durumda, her zaman tüm olguların merkezinde oluruz, tıpkı uzayın merkezinde olduğumuz gibi..

İdrak ötesi (transandantal) odak noktamız, tüm olguların küre gibi mükemmelliğinin üzerindedir. Varoluşun her yönü, merkezimizden eşit uzaklıkta yer alır. Küre modeli, varlığın bir hologram gibi olduğunu ifade etmek için iyi bir seçenektir. Kâinat bir hologram olduğu için, sabit veya Hertz-dışı frekanslar da olasılıktır. Eylemlerde bulunmamıza rağmen, bilincimiz sabittir, hareket ve hareketsizlik aynı şeydir, eylem eylemsizliktir. Bu, sadece sabit, kuantum zihninin kapsamlılığı sayesinde mümkündür, tüm olasılıkları içerir, bu nedenle her zaman doğrudur. Zihin,

ancak bu tür bir bütünlükten yoksun, kendi dışında bir şeye ulaşması gerektiği yanılmasına kapıldığında hareket eder; bütünlüğünü kaybettiğinde bir şeyler yapmaya çalışır. Dış dünya, onu kendi varlığımız olarak tanımaya başladığımız için ortadan kaybolur, yok olur, algılamamız dışına çıkar. Artık tüm doğa bizim varlığımızdır, sadece fiziksel bedenimiz değil.

Bütün bunları, bir çaba veya mistik deneyimler sonucunda fethetmemiz ve başarmamız gerekmez. Bu, her zaman var olan bir gerçektir, başka bir gerçeklik yoktur. Zihnimiz, gerçekliğin dışında olan ve bizi yanılsamalardan (illüzyonlardan) ayıran tek şeydir. Tek yapmamız gereken, zihnimizin yanılsamalarından ayrılmak, kopmak ve gerçekliğe uyum sağlamak, yanılsamalar ile çatışmaya girmemektir.

Görevimiz yanılsamayla savaşmak değildir, bunu yapamayız da, çünkü yanılısama yoktur. Yanılısamaya bağlandığımızda, ona inandığımızda ve onu sürdürdüğümüzde, ayrıca onu itici bulduğumuzda onunla savaşmaya çalıştığımızda, yanılısamayı güçlendiririz. Her şeyin, hem öznenin hem de nesnenin temeli olan bilincin gerçek doğasını kavramak için, her iki uç noktanın da aşılması gerekir. Tek yolu budur. Buna “meditasyon” veya “yoga” denir ve Patanjali tarafından bilimsel olarak tanımlanmıştır.

Hiçbir nesne tek başına veya kendi içinde bir varlık değildir. Bu nedenle

Budizm'de boşluk (sunyata) öğretisi vardır. Bu kavram büyük ölçüde yanlış anlaşılmıştır ve Budistler boşluk kavramına yanlış bir şekilde bağlı kalmaktadırlar. Bu kavram, gözlemlediğimiz hiçbir nesnenin dışsal, bizden bağımsız veya onu algılayan bilinçten ayrı olmadığı anlamına gelir, çünkü aynı şey, nesnelere algılayan özne için de geçerlidir. Bireyselliğimiz de aynı bilinçtir. Bu nedenle, Budizm'de boşlukla birlikte, bireyselliğin (anatta) ayrı ve gerçek bir varlık olmadığını ve kendi başına var olmadığını da öğrenilir. Nesnelere algılayan ile, nesnelere kendisi aynıdır.

İster ince ister kaba olsun, ister içsel, ister dışsal olsun, tüm olası şekillerde kendini ifade eden bilinçtir. Mutlak bilinçte, ayrı nesnelere olarak kendi başlarına gerçek olan ayrı nesnelere yoktur. Her şey sadece mutlak bilinçtir; hem algılayan bilinç, hem de algılanan nesne.

Buda asla bu şekilde konuşmadı, sadece nesnelere boş olduğunu ve boşluğun (sunyata) en yüksek gerçeklik olduğunu vurguladı. Öğrencilerinin bu gerçeği unutmamalarını ve anlamalarını engellememelerini sağlamak için eğitim amaçlı yaptı, ancak bunun yerine, gerçeği doğrudan kendilerinin öğrenmelerini ve bilinçlerinin dışarıda gördükleri kaba dünya ile aynı olduğunu fark etmelerini teşvik etti.

Eğer tüm gerçek anlatılırdı, onlar da bunu bir fikir olarak yansıtırlardı.

Zihin her şeyi bir fikir olarak yansıtır ve sonra gerçeklikle bariz bir çelişki olsa da, gerçekmiş gibi ona tutunulur. Zihin, ancak nihai gerçeği, kendinden ayırıp dışarıya yansıtabilir.

Zihin egodur, asla kendi kendine teslim olmaz. Zihin, her şeyden sanal gerçeklik yaratarak var olur. Gerçekliği anlamamız için bu yararlıdır, böylece daha hızlı öğreniriz. Zihnin sınırları yoktur, her şeyden sanal bir gerçeklik ve varlığını sürdüreceği bir ideoloji yaratır. Hattâ, kendi varlığının saf bilinç olduğu, her şeyin boş olduğu, zihnin dışında hiçbir şeyin olmadığı, hiçbir şeyin somut olmadığı, kendisinin ve hiçbir nesnenin gerçek olmadığını bile.

Bizler bilincin bu gerçek yapısının özgün haline vakıf olduğumuzda, durağan, Hertz-dışı özelliklere sahip eteri fark ettiğimizde, bilinç durumu-muz bu duruma karşılık verecektir. Gerçekliğin farkına varan bilinç, hiçbir şekilde gerçeklikten farklı olamaz.

Kendini bilme bilinci, en yüksek uyanıklık veya aydınlanma (mahat-buddhi) hâli, akaşa gibi sabitlik ve zamansızlık, kendi içinde tamlık gibi özelliklere sahip olacaktır. Yüksek bilinç veya uyanıklığın, Kuantum Alan gibi Hertz-dışı olduğu söylenebilir.

Zihin ve ego tarafından sınırlanan, fiziksel bedenle özdeşleşen insanın alt bilinci, üç boyutlulukla ilişkili Hertz

özelliklerine sahiptir. Meditasyon yapan bir kişi saf aşkın bilince ulaştığında, tüm olasılıkların evrensel kuantum alanı, eter veya akaşa ile aynı seviyeye çıkar, böylece yaratıcı potansiyeli sınırsız hâle gelir. Onu kısıtlayan eski zihinsel kalıplar ortadan kalkar ve tüm yeni kalıplar bir seçenek hâline gelir. Bu noktada gücün tezahürü (siddhi) ile, bilinç doğrudan eterden fiziksel alana yansır.

Doğüstü güçler, eterin fiziğidir. İnsanlar bunu kendileri aracılığıyla yapabilirler, çünkü insanlar mikrokozmostur. Eğer tüm kozmos onların içinde yoğunlaşmamış olsaydı, bunu yapamazlardı, Benlikleri, tüm varlıkların ana kaynağı olan evrensel kuantum alanının aynası olmazdı ve bilinçleri kuantum alanını etkileyemezdi. Bunu yapabilirler çünkü kuantum alanının bilinci, benliklerinin, ruhlarının bilincidir.

İnsanlar özlerinde, ruhlarında ne kadar eksiksiz olurlarsa, doğayı ve olayları o kadar olumlu ve yaratıcı bir şekilde etkileyebilirler.

“Sizin için gerçekte bilinecek olan, şimdi bildiğinizden ve gördüğünüzden yukarıda olandır ki, siz onu bulunca, sizin için varedilenlere ulaşmış olacaksınız. Siz onu bulunca, kendinizden başka olan her şeye benzeyeceksiniz. Siz onu bulunca, şimdiki halinizden bilmediğiniz başka halde olacaksınız.”

Anlamlı Rastlantılarla Yaşamınızı
Dönüştürmenizi Sağlayacak Pratik Yöntemler

Kendinizi Sevin

Yazarlar: Charlene Belitz ve Meg Lundstrom
Çeviren: Nelda İnan

Değerli okuyucularımız, yazarlarımız geçen ay “Yaşadıklarınızın Her Birini Birer Ders Gibi Görün” başlığı altında başımıza gelen her olayın bir amacı olduğunu, diğer bir deyişle bunların hiçbirinde bir yanlış olmadığını anladığımızda, onları kabul etme yoluna gireceğimizin altını çizmişlerdi. Çünkü her şey öğrenmemiz ve gelişmemiz için birer fırsattır. Yolumuza çıkan her şeyde (ister iyi isterse de kötü bir şey olsun) bir değer ve anlam vardır. Bunu anlamak, hayatımızı yeni ve ilgi çekici bir şekilde aydınlatacak ve her bir tecrübemizden yeni şeyler öğrenme yolunu bize açacaktır. Yazarlarımız bu amaçla bize Yaşam Dersleri başlığı altında bir akış egzersizi sunmuşlar ve bu egzersizleri derinlemesine inceleyip, onlar üzerinde günlerce çalışmamızı salık vermişlerdi. Bu şekilde hayatımızda hangi dersleri öğrendiğimiz ve karşımıza çıkan olaylarda ne gibi değerler bulduğumuz üzerinde de tefekkür edebildik. Tecrübelerimizi gözden geçirip onları ayrıntılı ve derinlemesine yeniden ele aldığımızda, elimizden gelenin en iyisini yapmış olduğumuzu kabul etmemiz de önemliydi. Yazarlarımız tam da burada bizi rahatlatacak şu cümleyi sarf etmişlerdi: “Şunu bilin ki, elbette öyle yapmıştınız, çünkü eğer daha iyisi elinizde olsaydı muhakkak ki yapardınız, öyle değil mi?”

Zaten hayatımız boyunca eksiksiz olabilmek için bu mektebin öğrencileri değil miyiz? Bu amaçla da çoğu şeyi doğru biçimde yapmayı öğrenmekle dolu oluyor tecrübelerimiz. Altı yaşındaki bir çocuğu cebir bilmediği için cezalandıramayacağınız gibi, kendinizi de o zaman bilmediğiniz ama şimdi bildiğimiz bir şey için cezalandırmaya hakkımız yoktur. Demek ki kendimizi suçlamamak en doğrusu olmalıdır bizim için.

Yazarlarımız geçen ay ne olmamız gerektiğini ya da ne olmak istediğimizi düşündüğümüz halimizle ne olduğumuzu düşündüğümüz halimiz arasındaki farkın özdeğer duygumuzun derecesini gösterdiğini söylemişti. Bu doğrultuda bize akış egzersizleri sunmuşlardı. Geçen ayki sayımıza geri dönerek bu akış egzersizlerinin üzerinden geçmeniz faydalı olacaktır. Bu ay konumuza “Kendinizi Sevin” başlığı altında devam ediyoruz.

Eğer “kendimi” ve “seviyorum” sözcüklerini biraraya getirebileceğinizi hayal dahi edemiyorsanız, sakın üzülmeyin. Zira bu hepimiz için de büyük bir sıçramadır. Ve yine de başkalarını sevme konusunda sorunumuz yoktur, zira iş eşimizi, bebeklerimizi, ebeveynlerimizi sevmeye geldiğinde bunu rahatça yapabildiğimizi görürüz. Kalbimizi köpeklerimize, kedilerimize, çiçeklerle dolu bahçemize, arabalarımıza, tuttuğumuz takımlara ve sabah güneşine kolayca açarız.

Çünkü biz insanlar, her şeyle bağ içinde olan varlıklarız. İnsanları ve şeyleri sevmek aslında kendimizi sevmektir de. Fakat kendimize duyduğumuz bu sevgiyi daha direkt bir yoldan hissetmek kendimizle ilgili duygularımızı dönüştürerek bizi yeni anlayışlara açabilir.

Akış Egzersizi: Kendini Sevmek

Oturmak için sakın bir yer bulun. Gözlerinizi kapayın. Üç kez derin nefes alıp verin. Gönülden sevdiğiniz birini düşünün: Bu eşiniz, çocuğunuz, anneanneniz, bir arkadaşınız ya da evcil hayvanınız olabilir. Bu kişiyi, hayvanı ya da şeyi önünüzde duruyormuş gibi imgeleyin ve kalbinizin merkezinden ona sevginizi yollayın. Bu imgelemeden ayrılmayın ve onu giderek daha da kuvvetlendirin.

Sevginin tıpkı bir bumerang gibi size geri döndüğünü hayal edin. Onu nefes gibi içinize çekin. İçinizi tepeden tırnağa kadar doldurduğunu hissedin. Işıkla ve enerjiyle dolduğunuzu duyumsayın. Bedeninizde ürpertiler hissedene kadar bu imgelemede kalın. Şimdi ellerinizi birbirine kavuşturarak, göğsünüzün üzerine koyun, kendinize ve evrene şükürlerinizi yollayın. Bu sevgi duygusuyla bir süre vakit geçirin. Şimdi günlük işlerinize başlayabilirsiniz. Bu egzersizi yedi gün boyunca uygulayın ve hem kendi üzerinizdeki hem de diğerleriyle kurduğunuz ilişkiler üzerinde bıraktığı etkiyi gözlemleyin.

Herkesi Olduğu Gibi Kabul Edin

Başkalarını kabul etmek, hem de tüm kusurlarıyla birlikte... Bunu yapmak zorunda değiliz: Onları doğru yola sokmaya çalışabiliriz. Ama dünyada yaşamak, bunun ne kadar boşuna olduğunu anlamak uzun sürmez. Bunun yerine farklı bir yaklaşım deneyebilirsiniz: Başkalarını tüm kalbinle kabul etmeyi.

Başkalarını kabul etmenin anahtarı önce kendinizi kabul etmektir. Kendinize nasıl bakıyorsanız, başkalarına da öyle bakarsınız. Kendinize şefkatli gözlerle mi yoksa sert mi bakıyorsunuz? Birisine aniden çemkirdiğiniz bir ana geri dönün. Öncesinde neyi düşünüyordunuz ya da neler hissediyordunuz? Büyük bir ihtimale kendinizi bir şekilde aşağılanmış

veya küçük düşürülmüş hissetmişsiniz: belki de bu kişi trafikte önünüzü kesmiş olan biriydi, ya da bir arkadaşımızın dikkatsize söylediği sözleri şahsi olarak algılamıştınız. Kendinizi kötü hissettiğiniz için de bunu bir başkasına boca ettiniz. Böylece onların da kendilerini kötü hissetmelerine neden oldunuz. Muhtemelen onlar da diğerlerine tıpkı sizin gibi çemkireceklerdir.

Kim olduğumuzla ilgili net bir karara vardığımızda, trafikte yolumuzun kesilmesini ya da bize dikkatsizce sarf edilmiş sözleri şahsımıza yapılmış bir hakaret olarak algılamayız. Kişiliğinizin nasıl işlev gördüğünü bir kez anladığınızda, karşınızdaki sürücünün gözlerine belki güneş ışığı kaçmış olduğu için bilmeden arabasının önünüze kırdığını ya da arkadaşımızın aslında tümüyle farklı bir şey demek istediğini anlayabilirsiniz.

Akış Egzersizi:

Kendinizi Başkasının Yerine Koymak

Bu, başkalarını suçlama alışkanlığınızı sona erdirecek olan etkili bir tekniktir. Uygulamak için herhangi bir meselede veya herhangi bir karşılıklı etkileşimde hem kendinizin hem karşınızdakinin hem de objektif bir gözlemcinin bakış açısından bakmanız gerekmektedir.

Birisiyle konuşurken veya aynı sahneyi yeniden yaşarken lütfen kendinizi onun yerine koyarak düşünün. Daha

doğrusunu söylemek gerekirse, kendinizi onun elbiseleri içinde, onun ayakkabılarında, onun saçları yüzünüze düşüyormuşçasına hissedin. Onun bakış açısını, spiritüel inançlarını, ailesini ve adeta yaşadığı kaderi kendi hayatınızmiş gibi kabullenin. Şimdi konuşmaya devam edin.

Bir süre sonra rolünüzü değiştirin. Adeta karşılıklı konuşuyormuşsunuz ya da birlikte TV seyrediyormuşsunuz gibi hissedin. Kendi ayakkabılarınızı yeniden giydiğinizde bakış açınızın nasıl genişlediğini gözlemleyin. Bunu defalarca kez tekrarlayın ve pozisyon değiştirmede esnek davranın. Sonra da gelecekte birisini anlamadığımızı düşündüğünüzde, hemen onların ayakkabısının içine girin ve nasıl bir farklılık yarattığını görün.

Şeyleri Olduğu Gibi Kabul Edin

Lao Tzu'nun, atı kaybolan yaşlı bir çiftçiyi ve köylüleri anlattığı meşhur bir hikâye vardır. Köyün birinde yaşlı bir çiftçi yaşarmış. Çok fakirmiş, fakat öyle dillere destan bir beyaz atı varmış ki bu adamın, kral bile onu kıskanır-mış. Birçok defa kral bu at için ihtiyara nerdeyse hazinesinin tamamını teklif etmiş ama adam satmaya yanaşmamış. "Bu at, bir at değil benim için. Bir dost. İnsan dostunu satar mı?" dermiş hep. Bir sabah at ortadan kaybolmuş. Köylü, ihtiyarın başına toplanmış. "Seni ihtiyar bunak. Bu atı sana bırakmayacakları, çalacakları belliydi. Bu fakirlikte böyle değerli bir şeyi nasıl

koruyabilirsin? Krala satsaydın, istediğin kadar paran olurdu ve ömrünün sonuna kadar beyler gibi yaşardın. Şimdi ne paran var ne de atın” demişler.

İhtiyar “Bir karara varmak için acele etmeyin” demiş. Sadece ‘At kayıp’ deyin. Çünkü gerçek bu. Ondan ötesi sizin yargınız ve sizin yorumunuz. Atımın kaybolması, bir talihsizlik mi yoksa bir şans mı, bunu henüz bilmiyoruz. Çünkü bu olay henüz bir başlangıç. Arkasının nasıl geleceğini kimse bilemez.”

Köylüler ihtiyara kahkahalarla gülmüşler. At bir gece ansızın dönmüş. Meğer çalınmamış, kendi başına dağlara gitmiş. Dönerken de vadideki bir düzine yabani atı peşine takıp getirmiş. Köylüler, ihtiyar adamın etrafına toplanıp özür dilemişler. “Babalık” demişler, “Sen haklı çıktın. Atının kaybolması bir talihsizlik değilmiş, şimdi bir sürü atın oldu; adeta başına devlet kuşu kondu.”

“Karar vermek için yine acele ediyorsunuz” demiş ihtiyar. Sadece atın geri döndüğünü söyleyin ama yargılamayın! Bilinen gerçek sadece bu. Ondan ötesinin ne getireceğini henüz bilmiyoruz. Bu daha başlangıç, tüm bildiğimiz yaşamın yalnızca bir kesiti. Yaşam bir kitap gibidir. Bir kitabın ilk cümlesinin ilk kelimesini okur okumaz o kitabı nasıl anlayabilir, tamamı hakkında yargıya varıp fikir yürütebilirsiniz?”

Köylüler bu defa ihtiyarla açıktan dalga geçmemişler ama içlerinden “Bu adam sahiden akılsız” diye geçirmişler. Bir hafta geçmeden, vahşi atları terbiye etmeye çalışan ihtiyarın tek oğlu attan düşmüş ve ayağını kırmış. Evin geçimini temin eden oğul şimdi uzun zaman yatağa hapsolmuş.

Köylüler yine gelmişler ihtiyara. “Bir kez daha haklı çıktın” demişler. “Bu atlar yüzünden tek oğlun bacağına uzun süre kullanamayacak. Oysa sana bakacak başkası da yok. Şimdi eskisinden daha fakir, daha zavallı olacaksın” demişler.

İhtiyar “Siz yargılama hastalığına tutulmuşsunuz, hep erken karar veriyorsunuz” diye cevap vermiş. “O kadar acele etmeyin. Oğlum bacağına kırdı. Gerçek bu. Ötesi sizin yargınız ve yorumunuz. Ama acaba ne kadar doğru! Hayat böyle küçük parçalar halinde gelir ve ondan sonra neler olacağı size asla bildirilmez. Fakat siz her şey yaşanmış gibi sonuç çıkarıyorsunuz!”

Derken birkaç hafta sonra, düşmanlar kat kat büyük bir ordu ile ülkeye saldırmış. Kral son bir ümitle eli silâh tutan bütün gençleri askere çağırılmış. Köye gelen görevliler, ihtiyarın kırık bacaklı oğlu dışında bütün gençleri askere almışlar. Köyü matem sarmış. Çünkü savaşın kazanılmasına imkân yokmuş, giden gençlerin ya öleceğini ya esir düşüp köle diye satılacağını herkes biliyormuş.

Köylüler, yine ihtiyara gelmişler. “Yine haklı olduğun kanıtlandı” demişler. “Oğlunun bacağı kırık, ama hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler belki asla köye dönemeyecekler. Oğlunun bacağına kırılması, talihsizlik değil, şansmış meğer.”

“Siz erken karar vermekten kurtulamıyorsunuz. Daima yargılıyor ve sonuç çıkarıyorsunuz” demiş, ihtiyar. “Oysa ne olacağını kimse bilemez. Bilinen bir tek gerçek var. Benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde. Ama bunların hangisinin talih, hangisinin şanssızlık olduğunu Allah bilir.”

Şeyleri olduğu gibi kabul etmek, ileriye doğru adım atabilmemiz için bize mesafe tanır. Ne olacağından emin olmadığımız için, olanları eleştirmek için zaman ve enerji harcamaz, bunun yerine enerjimizi bir sonraki adımda neler



yapabileceğimizi düşünmek için kullanırız. Yaklaşımımız: O, o zamandı. Bu ise şimdi. O halde önümüze bakalım. (Bu öykü çevirmen tarafından genişletilmiştir)

Şeyleri olduğu gibi kabul etmek, durumlara, olaylara ve şartlara berrak ve önyargısız gözlerle bakmaktır. Bu elbet ki haksızlık, fakirlik ve çevresel yıkım nedeniyle ortaya çıkmış olan karamsarlığı değiştirmeye çalışmamak anlamına gelmemelidir. Elbette ayırtmaya ve ıstıraba neden olan şeylere hizmet etmemiz mümkün değildir. Bunun yerine, değer verdiğimiz şeyleri bize öğretiyorsa eğer, yaşamımızdaki her şeyi değerli olarak kabul etmeliyiz. Kalbimizin sesini dinleyip, neyi yapmamız gerekiyorsa onu yapmak, yargılamayı Evrene bırakmak en iyisidir.

Her günümüz bu beceriyi bize kazandırmak için türlü fırsatlarla doludur. Geç kaldığımız bir gün trafikte kırmızı ışığa denk düştüğünüzde, lânet okuyacağımıza, derin nefesler alarak, manzaraya bakarak, radyonuzda çalan parçayı kalbinizle dinleyerek, bunu Evrenin size sunduğu bir fırsat gibi değerlendirebilirsiniz. Böylece kırmızı ışık sizi rahatsız eden bir obje olmaktan çıkacak ve size eşzamanlılık sunacaktır: belki de birkaç dakika geç kaldığımız için birisiyle karşılaşacak veya olabilecek bir kazadan kurtulmuş olacaksınız.

Gelecek AY: Konumuza “Akış Egzersizi: Katkıyı Görün” başlığı altında devam edeceğiz.



Dünya Bu Kadar Karanlıkken Nasıl Daha Yüksek Bir Titreşim Seviyesinde Kalabilirim?

Kryon Celsesi

13 Ocak 2026

Medyum: Lee Carroll

Çeviren: Emine Kayserilioğlu

Sevgili dostlarım, selâmlar. Ben manyetik hizmetten Kryon. Karanlıkta feryat edenler var. Onlar ışık işçileri, onlar eski ruhlar, "Dünya bu kadar karanlıkken nasıl yüksek bir titreşim seviyesinde kalabilirim?" diyorlar. Bu, birkaç hafta önce cevapladığımız "Karanlık bir dünyada umudu nasıl koruyabilirim?" sorusuna çok benziyor. Cevap biraz farklı ama gerçekten de defalarca kullandığımız aynı metafor ve bu zaman hakkında sahip olduğumuz bilgilerle aynı kalıyor. Bu-nu size yeterince söyleyemem sevgili dostlarım, ama belki de daha net görebilmeniz için farklı parametreler veya farklı meta-forlar kullanabilirim.

Öncelikle şunu söylemek isterim: Gerçekten kimsiniz? Kendinizi kim sanıyorsunuz? Ruhunuzun planı nedir ve bu sizi nasıl etkiliyor? Bunu izleyenlerin, bu gezegende acı çekmek için bulunmadığınızı bilecek kadar uyanık olduklarını varsayıyorum. Bunu izleyenlerin, o tatlı ruhların, şu anda uyum sağlayan eski ruhların, kim olduklarını bildiklerini ve kim olduklarını bilmekle çok karanlık görünen düşük bir titreşime sahip bir dünyada yüksek bir titreşimi korumak arasında mücadele ettiklerini varsayıyorum. Size bu gezegene geldiğinizde söylenmemiş olabilecek bir şeyi hatırlatan o metafora tekrar dönüyorum. Hepiniz, özellikle de eski ruhlar, geçmiş yaşam-

lar okulundan geçtiniz ve burada olmanızın ve bu gezegende yayılan ışığın genel olarak çok daha olgun bir fikrine sahipsiniz. Size sesleniyorum.

Size kim olduğunuz hakkında ne söylendi? Yani size şunu hatırlatayım: Bu gezegene tamamen eksiksiz olarak geliyorsunuz. Bununla kastettiğim şey, şu anda içinizde yükseliş niteliklerinin olması. Şu anda içinizde ustalık yeteneği de var. Bununla geliyorsunuz. Yani bir sonraki soruda, "Peki, nerede?" diyeceksiniz. Bu gezegendeki bilinç gerilemesinin sebebi, Gezegene geldiğinizde ve birkaç yıl yaşadığınızda, insanlığın sahip olduğu bilinç seviyesini üstleniyorsunuz. Onlarla aynı seviyedesiniz. Sevgili dostlarım, ne kadar gelişmiş olursanız olun, geldiğinizde çoğu zaman insanlığın geri kalanının bilincine indirgeniyorsunuz ve hayatınızı o şekilde yaşıyorsunuz. Yani, şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. "Kryon, bana zaten buna sahip olduğumuzu mu söylüyorsun?" Evet, sahipsiniz. Gerçekten de sahipsiniz. Tanrı'dan bir hediye beklemiyorsunuz. Şimdi, hepimize böyle öğretildi. Aslında, eğer ruhani sistemleri takip ederseniz, gezegendeki fikir birliği, kirlı doğduğunuz, layık olmadığınız ve yardım olmadan hiçbir şey yapamayacağınız yönündedir. Özellikle maneviyat alanında, Tanrı ile doğrudan iletişim kuramayacağınızı söyleyen çok sayıda sistem var.

Başka birinden geçmeniz gerekiyor ve sonra dikkatli olmalısınız çünkü

içinizde duyulması için çok fazla karanlık, yani günah olabilir. Bu yüzden önce bununla ilgilenilmesi gerekiyor. Baştan beri böyle bir programlama varken nasıl ilerleyebilirsiniz? Öyleyse programı değiştirelim. Her şeyi gerçekle yeniden çerçeveleyelim. İşte gerçek: İçinizde Tanrı var. Yaratıcının varetği varlığısınız. Yaratıcı tarafından biliniyorsunuz, Yaratıcı tarafından sevilyorsunuz ve muhteşem bir şekilde doğdunuz. İçinizde, üstatların sahip olduğu yükselişin, gerçeğin ve ışığın tüm nitelikleri var. Şu anda bunların hepsi Gezegenin düşük bilinci tarafından örtülüyor. Bu nedenle mücadele, onu örten şeylerden kurtulmaktır. İhtişamınızı örten o soğanı soymaya başlamak. Ne muhteşem bir görselleştirme. Ve bu yüzden sizden her gün, her sabah denemenizi veya yapmanızı istediğimiz ilk şey bu.

Sevgili ruh, içimde neşe ve huzur olduğu için teşekkür ederim. Bu içimde. Bunu ortaya koyabilmek için içimde olmayan şeyleri ayıklamama yardım et. Sevgili ruh, bu şeyler için minnettirim. Minnettarlığınızı kendinizle, vücudunuzdaki hücrelerle veya etrafınızdaki meleklerle bile paylaşabilirsiniz. Güvenli bir yerde mi uyanıyorsunuz? Minnettarlık duygusuna da sahip misiniz? Yiyecek bir şeyleriniz var mı? Birçoğunun yok. Bunlar, huzurlu ve şefkatli bir ruh yaratan özelliklerdir. Belki de bu gezegende zaten buna sahibim diyebilirsiniz. Ama her sabah kalktığınızda, sizi yıpratın bir enerji olduğunu söylersiniz. Belki de

hayal kırıklığı, endişe, bugün ne olacağı veya bundan sonra ne olacağıyla ilgili bir enerji. Bu enerjiye sahipken yüksek bir titreşim bulmak zordur. Gerçekten de öyle. Ve bu yüzden işe yaradığımı bildiğiniz şeye geri dönersiniz. Bilinç enerjisi hakkında ne biliyorsunuz? Ve size hatırlatmak istediğim şey şu: Bunun birçok adı var. Ama en önemlisi şu: Düşündüklerinizin içinde bir yaratım enerjisi var. Düşündüklerinizi kendinize çekiyorsunuz. Bunu çok sık görebilirsiniz. Özellikle sadece olumsuz şeyleri düşünenlerde bu çok açık bir şekilde görülüyor.

“Ah, bundan korkuyorum, şundan korkuyorum. Sanırım bu olacak.” Sonra onların hayatlarını izliyorsunuz ve oluyor ve tüm bu çılgın olumsuz şeyleri neyin tetiklediğini merak ediyorsunuz? Son zamanlarda nelerden bahsediyorsunuz? Arkadaşlarınıza ne anlatıyorsunuz? Onlara endişelerinizi anlatıyor musunuz? Bir durumdan mı endişeleniyorsunuz? Size söyleyeyim, siz bir enerji yayımlayan kulesiniz. Ve eğer bu gücü yükseltip, bilinç enerjisinin gücünü bağlayıp, endişelendiğiniz şeyleri yayınlarsanız, tahmin edin ne olur? Yayınladığınız ve endişelendiğiniz her şey, gerçekleşmek üzere sıraya giriyor. İşte bu kadar güçlüsünüz. Bu doğru. Bazıları buna “çekim yasası” diyor. Gerçekten de bundan çok daha fazlası. Bu, eski ruha kulak veren gezegenin enerjisi. Gerçekten de Tanrısal benliğin ne derse onu gerçekleştirmeye hazır, tarafsız bir enerji. Ve işte siz de gezegendeki o

Tanrı parçası gibisiniz; size olacağına inandığınız şeyleri yayınlamaya başlıyorsunuz.

Peki ya tam tersini yayınlarsanız? “Ben muhteşemim. İyi şeyleri kendime çekiyorum.” Ve bunu söylemeye başladığınızda iyi şeyler bekliyorsunuz. Şimdi, hemen, etrafınızdaki enerjiyi değiştirmek biraz zaman aldığı için olumsuz şeyler size çekilebilir. Özellikle de bir süredir olumsuz şeyler yayıyorsanız. Bazı eski ruhlar, "Bir dakika, bu ben değilim. Ben hiçbir şeyi yayınlamam. Konuşmam. Dedikodu yapmam. Bunların hiçbirini yapmam. Ben yüksek titreşimliyim." derler. Evet, ama ne düşünüyorsun? Ne düşünüyor-



sun? Sonra da "Ben endişeliyim" diyeceksiniz. Evet, endişelisiniz. "Bundan sonra olacakların Gezegendeki ben'i etkileyebileceğinden endişeleniyorum. Şundan, bundan, şu kişiden ve ailemden endişeleniyorum." Düşüncelerinizi yayınlamak, neredeyse sesli söylemek kadar güçlüdür. Düşünme biçiminizi yeniden şekillendirmeniz gerekecek. "Çocuklarım için ve hattâ geçmişte endişelendiğim kişiler için iyi şeyler görüyorum. Çözüm görüyorum. Sevgili ruh, hayatımda iyi şeylerin olduğunu görüyorum. Yürüdüğüm yerde ışık var." Düzenli olarak söyleyebileceğiniz ne tür olumlamalar ve sözler uydurabilirsiniz?

Çünkü bedeniniz söylediklerinizi duymaya başladığında, bilinciniz de onunla birlikte hareket etmeye başlar. İşte bu şekilde yüksek bir titreşimde kalırsınız. Dünya ne kadar karanlık olursa olsun, siz onun üzerinde, bulutların üzerinde, fırtınanın üzerinde durursunuz. Kendinizi bunların çok üstüne çıkarır ve Güneşe bakıp, "Bu kalabalıkların, bu bulutların üzerinde olduğum için çok mutluyum, çünkü Güneş'i görebiliyorum. Burada olduğum yerde güvende olduğumu biliyorum çünkü muhteşemim" dersiniz. Bunu yapabilir misiniz? Ve bazıları, "Bazı egzersizler yapmam gerekmiyor mu, ya da belki başka şeyler de gerekli mi?" diyeceklerdir. Cevap "hayır". Bu, kendinizle baş başa kalmakla ilgili. Bazıları bunu zor buluyor çünkü daha önce hiç yapmamışlar. Ve size söylemek istediğim şey bu. Bunlar herkes için

yapılabilir şeyler. Ve izin istemenize gerek yok. Ve unutmayın, bir hediye için dua etmiyorsunuz. Tanrı'dan zaten sahip olmadığınız bir şeyi size vermesini istemiyorsunuz. Tekrar ediyorum, şöyle işliyor. "Sevgili Ruh, ihtişamıma ait olmayan şeyleri temizlememe ve onlardan yavaş yavaş kurtulmama yardım et. İçimdeki elmasın parlatılmasına ve ışığımı göstermeme yardım et. Ve bu süreçte, belki de olumsuz olan bazı alışkanlıklarımı bana göster ki onları fark edip artık yapmamayı öğrenebileyim." İşte birey böylece zorlukların üstesinden gelir. Bunu sadece hak etmiyorsunuz, zaten buna sahipsiniz. Siz bir ışık motorusunuz. Ve eğer eski bir ruhsanız, buraya defalarca geldiniz. Bunu nasıl yapacağınızı biliyorsunuz.

Sen ışığın olgunluğuna sahipsin. Bunun nasıl yapıldığını biliyorsun. Seni gerçek kimliğinden uzaklaştırmak isteyen karanlığa aldanma. Evet, Dünya karanlık ve ışık arasında bir savaş yaşıyor. Sen bir ışık savaşçısısın. Onların seni karanlık ya da gerçekte olduğundan başka bir şey olarak tanımlamasına izin verme. Bu gezegenin karanlığının, senin bilincinin, bildiğin o gerçeği istila etmesine izin verme. Dik durabilirsin. Süper bilinç geliyor. Şu anda bu gezegende neredeyse bir süper kahraman gibisin. İnan bana. Buraya bir amaçla geldin. Hepinize olan sevgimden ağlıyorum. İçinde Tanrı'yı bulan insan kutsanmıştır! Bundan daha iyi hiçbir şey yoktur.

Ve öyle de oldu...



